

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΤΥΧΙΚΟΣ"

Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

"TYCHICUS" MAGAZINE

P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

Κωδικός Υπουργείου Τύπου: 3360

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2005

No 186

ΠΛΕΞΑΝΤΕΣ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΕΞ ΑΚΑΝΘΩΝ

ΕΠΕΘΗΚΑΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΑΥΤΟΥ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

T Το περιοδικό «ΤΥΧΙΚΟΣ» δεν πωλείται. **T** Η αποδοχή του σημαίνει ότι εκτιμάτε την προσφορά του. **T** Τα έξοδα πληρώνονται από προαιρετικές εισφορές όσων το εκτιμούν και πιστεύουν στην αναγκαιότητα της έκδοσής του. **T** Παρακαλούμε να επικοινωνείτε μαζί μας τουλάχιστον μία φορά το χρόνο με το παρόν έντυπο ή στο τηλέφωνο 210 2773785.

T Ανανεώστε την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).

T Διορθώστε τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

T Γράψτε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείστε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

T Θέλω τα Παραρτήματα
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

☐ ΝΑΙ☐ ΟΧΙ

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

☐ ΝΑΙ☐ ΟΧΙ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

ΥΠΟΓΡΑΦΗ
(Είναι απαραίτητη)

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ για κάλυψη των εξόδων έκδοσης του περιοδικού «ΤΥΧΙΚΟΣ» μπορούν να γίνουν με τους εξής τρόπους:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____

ΣΤΕΛΝΩ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ: _____

ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ **ALPHA BANK**: _____

Αριθμός λογαριασμού # 137-00-2310000636

IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636

SWIFT: CRBAGRAAXX

(Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον σημειώσετε «X» στο λευκό πλαίσιο).
Παρακαλώ στείλτε μου ταχυδρομικά τη σχετική απόδειξη. ☐

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κονιά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

♦ Το αγκάθινο στεφάνι	Σελ. 4
♦ «Εδάκρυσεν ο Ιησούς»	Σελ. 6
♦ <u>ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ</u> ❶ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ	Σελ. 14
♦ Γιατί όχι και στους άρχοντες;	Σελ. 16
♦ <u>ΜΙΑ 2η ΜΑΤΙΑ</u>	Σελ. 18
❶ Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ...ΚΑΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ❶ ΠΕΡΙ ΤΑ ΑΜΦΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ❶ ΓΙΑ ΤΟ «ΧΑΡΑΓΜΑ»... ❶ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ❶ ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ;	
♦ Στρεβλή κατάσταση	Σελ. 21
♦ Η ειρήνη των πιστών [ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ]	Σελ. 26
♦ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ <;>»	Σελ. 28
❶ ΟΙ ΠΑΡΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ... ❶ «ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ ΚΑΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ»... ❶ ΑΠΕΤΑΞΑΝΤΟ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΑΙΟ ❶ Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ❶ ΓΛΩΣΣΑ ΛΑΘΑΝΟΥΣΑ... ❶ Τ' ΑΒΓΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ... ❶ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ	
♦ « <u>ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ</u> »,	Σελ. 31
❶ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ΜΑΘΕΤΕ»	
♦ Το παρόν τεύχος	Σελ. 32

...ουπαλμο...
έν οπη...
έν οπη...

ΕΤΟΣ 20 - ΤΕΥΧΟΣ 186 / ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2005

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κονιά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικρίπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • Υπεύθ. Τυπογραφείου: «Α. Σώρης & Σία», Κυψέλη, ΑΙΓΙΝΑ • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν.Γραμ.Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Το αγκάθινο στεφάνι

Οι στρατιώτες έφτιαξαν το ακάνθινο στεφάνι που φόρεσαν στον Χριστό προφανώς για να διασκεδάσουν, όμως τα Ευαγγέλια το αναφέρουν ως ένα σημαντικό μέρος των Παθών του Ιησού. Φαίνεται πως υπάρχει εδώ μια ειρωνική αλήθεια — ο Ιησούς ήταν ο Βασιλιάς, όμως πριν αναλάβει τη βασιλεία Του, έπρεπε πρώτα να γευθεί την απόρριψη από το λαό Του, τον εμπαιγμό και τα Πάθη, από έναν κόσμο γεμάτο από αγκάθια, πόνο και τη διαφθορά της αμαρτίας. Θεμελίωσε, λοιπόν, το βασιλικό Του δικαίωμα βιώνοντας τον πόνο προσωπικά και ανέλαβε την εξουσία καθώς Τον έστεψαν με το αγκάθινο στεφάνι.

Έχει σημασία και στη δική μας ζωή

Το αγκάθινο στεφάνι δεν είναι απλή σκηνική λεπτομέρεια σε κινηματογραφική ταινία, από αυτές που συγκινούν τον κόσμο λίγες μέρες πριν το Πάσχα, αλλά έχει σημασία και για τη δική μας ζωή επίσης.

Ο Ιησούς είπε ότι, εάν θέλουμε να Τον ακολουθήσουμε, πρέπει να σηκώσουμε καθημερινά το σταυρό μας — με την ίδια έννοια θα μπορούσε επίσης να πει ότι πρέπει να αποκτήσουμε εμπειρία και από το αγκάθινο στεφάνι Του, αφού είμαστε ενωμένοι μαζί Του στο καμίνι των Παθών. Το αγκάθινο στεφάνι είχε σημασία για τον Ιησού και έχει σημασία για κάθε άνθρωπο

που ακολουθεί τον Ιησού.

Όπως περιγράφει η Γένεση, ο Αδάμ και η Εύα απέρριψαν τον Θεό όταν διάλεξαν ν' αποκτήσουν **τη γνώση του καλού και του κακού**. Δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να γνωρίζουμε τη διαφορά μεταξύ καλού και κακού — όμως είναι μεγάλο κακό η βίωση του κακού, επειδή οδηγεί σε μια πορεία γεμάτη αγκάθια και βάσανα.

Μέρος της τιμωρίας που έλαβαν οι Πρωτόπλαστοι από τον Θεό για την παράβασή τους, ήταν και τούτο: **«Κατηραμένη να ήναι η γη εξ αιτίας σου· με λύπας θέλεις τρώγει**

τους καρπούς αυτής πάσας τας ημέρας της ζωής σου· και ακάνθας και τριβόλους θέλει βλαστάνει εις σε» (Γέν. 3/γ/17-18).

Γι' αυτό δεν ήταν παράξενο που όταν ο Ιησούς ήρθε να κηρύξει τη Βασιλεία του Θεού, η ανθρωπότητα, απομακρυσμένη όπως ήταν από τον Θεό, όχι μόνο Τον απέρριψε μα έδειξε έμπρακτα αυτή την απόρριψη με αγκάθια και θάνατο.

Ο Ιησούς τα αποδέχθηκε όλα αυτά —μαζί και το αγκάθινο στεφάνι— ως μέρος του πικρού ποτηριού Του, επειδή ήθελε να υποφέρει όλα όσα και οι άνθρωποι, ώστε να μπορεί να ανοίξει σ' εμάς πόρτα διαφυγής από αυτό τον κόσμο των δακρύων.

Οι κυβερνήσεις αυτού του κόσμου συνηθίζουν να φορτώνουν στους πολίτες τους όλο και περισσότερα αγκάθια. Αντίθετα ο Ιησούς υπέφερε ο ίδιος όλα όσα Του έκαναν, για να μπορεί να εξαγοράσει όλους εμάς από αυτόν τον κόσμο της ασέβειας και των αγκαθιών.

Όλοι υποφέρουμε από αγκάθινα στεφάνια. Όλοι έχουμε ένα σταυρό που σηκώνουμε. Όλοι ζούμε σε αυτό τον πεσμένο κόσμο και συμμετέχουμε στον πόνο και τη θλίψη του. Όμως τα αγκάθινα στεφάνια και οι σταυροί που σηκώνουμε βρίσκουν τη λύση τους στον Ιησού, που είπε: **«Έλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει. Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς**

και μάθετε απ' εμού, διότι πράος είμαι και ταπεινός την καρδίαν, και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχαίς υμών· διότι ο ζυγός μου είναι καλός και το φορτίον μου ελαφρόν» (Ματθ. 11/ια/28-30).

Ο κόσμος της Βασιλείας του Θεού που περιμένουμε, θα κυβερνηθεί από ανθρώπους που θα έχουν υπερνικήσει τα αγκάθια. Είναι εκείνοι που συμπάσχουν τώρα μαζί Του, για να αξιωθούν να αναλάβουν θέσεις διακυβέρνησης στη Νέα Δημιουργία Του. **«Εάν συναπεθάνομεν, θέλομεν και συζήσει· εάν υπομένωμεν, θέλομεν και συμβασιλεύσει»** (Β' Τιμ. 2/β/11-12).

«Εδάκρυσεν ο Ιησούς»

(Ιωάν. 11/ια/35)

Εκείνοι που μελετούν αγγλικά θρησκευτικά βιβλία, ίσως έχουν διαβάσει ότι η φράση του τίτλου μας αποτελεί το μικρότερο εδάφιο της Αγίας Γραφής. Αυτό βέβαια δεν ισχύει για τα δικά μας δεδομένα, επειδή στην ελληνική Καινή Διαθήκη το μικρότερο εδάφιο μάλλον είναι το «**Πάντοτε χαίρετε**» (Α΄ Θεσ. 5/ε/16). Ωστόσο, η αξία ενός εδαφίου δεν εξαρτάται από το αν είναι μικρότερο ή μεγαλύτερο της Αγίας Γραφής –από πλευράς λέξεων– αλλά κατά πόσον διδάσκει ή περιγράφει μια μεγάλη αλήθεια.

Στην προκειμένη περίπτωση, διαβάζουμε ότι ο Χριστός ΔΑΚΡΥΣΕ! Δάκρυσε ο Υιός του Θεού, εκείνος που μπορούσε να διατάξει τη θάλασσα να ηρεμίσει, ν' ανοίξει τ' αυτιά των κουφών και ν' αναστήσει νεκρούς! Και όμως έκλαψε. Ο προφήτης Ησαΐας είχε γράψει γι' Αυτόν, πως θα ήταν «**Άνθρωπος θλίψεων**» (Ησ. 53:3) και, πράγματι ο Ιησούς, ο «**Υιός του Θεού**» και ο «**Υιός του Ανθρώπου**», όχι μόνο εργάστηκε, ίδρωσε, κουράστηκε, δίψασε και πείνασε, μα είχε και ανθρώπινα συναισθήματα και συγκινήσεις.

Μάλιστα δεν ήταν αυτή η πρώτη φορά που έκλαψε ο Ιησούς. Η Βίβλος καταγράφει συνολικά τρεις περιπτώσεις όπου ο Χριστός έκλαψε, που αξίζει να δούμε από κοντά:

1. Έκλαψε στον τάφο του Λάζαρου

Πρόκειται για την ιστορία του Λάζαρου –από την οποία προέρχεται και το χωρίο του τίτλου μας– και διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, κεφάλαιο 11/ια. Ο Ιησούς ήρθε στη Βηθανία όπου ο Λάζαρος ήταν ήδη τέσσερις ημέρες νεκρός και θαμμένος στον τάφο, και προσπάθησε να φωτίσει το σκοτάδι των δύο αδελφών από τον πόνο του πένθους, διδάσκοντάς τους μοναδικές ζωοποιές αλήθειες. Εκείνες όμως είχαν κλειστά τα πνευματικά τους αυτιά. Εμπρός τους υπήρχε μόνο ένα ερώτημα και με μια φωνή είπαν: «**Κύριε, εάν ήσο εδώ, ο αδελφός μου δεν ήθελεν αποθάνει**» (εδ. 21, 32).

Απέναντι σ' αυτή τη θλιβερή κατάσταση ο Κύριος «**εστέναξεν εν τη ψυχή αυτού και εταράχθη**» (εδ. 33). Δεν ήταν αυτή η εικόνα που θα ήθελε να συναντήσει μπαίνοντας στο σπίτι των φίλων Του, όμως εκείνη τη στιγμή αυτή ήταν η πραγματικότητα. Καθώς λοιπόν είδε τη Μαρία και τους Ιουδαίους που την περιέβαλαν να θρηνούν για τον Λάζαρο, ο Κύριος όχι μόνο στέναξε και συγκινήθηκε αλλά στη συνέχεια ρώτησε: «**Πού εβάλετε αυτόν;**» (εδ. 34). Και ευθύς αμέσως ο Ιωάννης καταγράφει εκείνο που είδε: «**Εδάκρυσεν ο Ιησούς**» (εδ. 35).

Γιατί δάκρυσε ο Ιησούς; Μήπως από α-

πελπισία; Μήπως από φόβο; Μήπως επειδή έβλεπε το θάνατο σαν άλυτο μυστήριο και γεγονός αμετάτρεπτο; Κάθε άλλο.

Καθώς εμείς διαβάζουμε τα Ευαγγέλια που γράφτηκαν ύστερα από τα γεγονότα, ξέρουμε τώρα πια ότι ο Ιησούς ΓΝΩΡΙΖΕ εξ αρχής τι επρόκειτο να κάνει. Γι' αυτό εξαλλου και δεν δάκρυσε ούτε όταν του είπαν ότι ο Λάζαρος αρρώστησε (εδ. 3) ούτε όταν ο ίδιος είπε στους μαθητές Του ότι ο «**Λάζαρος ο φίλος ημών κοιμήθη**» (εδ. 11), ούτε ακόμη όταν χρειάστηκε να τους εξηγήσει πως δεν μιλούσε για πραγματικό ύπνο αλλά ότι «**ο Λάζαρος απέθανε**» κυριολεκτικά (εδ. 14).

Ο Κύριος δάκρυσε βλέποντας τον πόνο των δύο αδελφών και των συγχωριανών τους. Έβλεπε την απελπισία τους και την απόγνωσή τους. Έβλεπε επιπλέον και την αδυναμία τους να δεχθούν ότι Εκείνος, ο Αρχηγός της Ζωής, μπορούσε να ανατρέψει το γεγονός του θανάτου και ν' αναστήσει τον τετραήμερο. Έτσι εκδηλώνεται και αντιδρά ως καλός φίλος και εκδηλώνει τον ανθρώπινο χαρακτήρα Του κι αυτό έγινε με τρόπο που δεν πέρασε απαρατήρητος από τους γύρω. Ο Ιωάννης σημειώνει πως όταν είδαν τον Ιησού να δακρύζει οι Ιουδαίοι είπαν: «**Ιδέ πόσον ηγάπα αυτόν**» (εδ. 36).

Πριν προχωρήσουμε, καλό είναι να προσέξουμε κάποια μαθήματα που υπάρχουν εδώ:

α. Η προσωπική φιλία δεν είναι ασυμβίβαστη με την πίστη. Η ευσέβεια δε σπάει τους δεσμούς της φιλίας αλλά τους κάνει ισχυρότερους. Επιπλέον σφραγίζει και αγιάζει τα φιλικά συναισθήματα.

β. Είναι σωστό να περιμένουμε από τους Χριστιανούς να μοιράζονται τις θλίψεις των άλλων. Ο Παύλος θα γράψει: «**Τις ασθενεί, και δεν ασθενώ; τις σκανδαλίζεται, και εγώ δεν φλέγομαι;**» (Β' Κορ. 11/1α/29). Στον κόσμο ζούμε με άλλους ανθρώπους –έτσι μας έπλασε ο

Θεός– και δε μπορούμε να είμαστε αμέτοχοι αλλά γινόμαστε κοινωνοί της ευτυχίας και των παθημάτων τους. Αν μάλιστα λέμε ότι τους αγαπούμε, όπως είναι καθήκον κάθε Χριστιανού, αυτή η αγάπη έχει συγκεκριμένους τρόπους με τους οποίους γίνεται φανερή, γι' αυτό και έχουμε την εντολή: «**Χαίρετε μετά χαιρόντων και κλαίετε μετά κλαιόντων**» (Ρωμ. 12/10/15).

γ. Η θλίψη για το θάνατο των φίλων δεν είναι ανάρμοστη. Όταν πεθαίνει κάποιος φίλος, είναι σωστό να κλάψουμε. Είναι εξωτερική έκφραση της ανθρώπινης ψυχής και δόθηκε από τον Δημιουργό που, όπως έλεγε κάποιος, έβαλε αυτές τις βρυσούλες πίσω από τα μάτια μας ώστε δακρύζοντας να ανακουφιζόμαστε. Η πίστη δεν απαγορεύει ούτε καταδικάζει τα δώρα του Θεού. Εκείνο όμως που προσφέρει η πίστη στην περίπτωση του πόνου, είναι ότι μετριάζει τη θλίψη και διδάσκει πώς να πενήθσουμε υποτασσόμενοι στο Θεό, χωρίς έκφραση παραπόνων, και σκουπίζει τα δάκρυα όχι σκληραίνοντας την καρδιά ή αδιαφορώντας για το συνάνθρωπο αλλά βοηθώντας την ψυχή να δεχθεί την ανακουφιστική επιρροή του λόγου του Θεού και να βρει γαλήνη και ειρήνη σ' Εκείνον που είναι «**ο Θεός πάσης παρηγορίας**» (Β' Κορ. 1/α/3).

δ. Πόσο κοντά μας είναι ο Χριστός. Ο συμπονετικός Λυτρωτής, που σήμερα είναι Αρχιερέας στα δεξιά του Θεού, έχει νιώσει ο ίδιος τι θα πει πόνος, γι' αυτό και μπορούμε να καταφεύγουμε σ' Αυτόν, «**διότι δεν έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον να συμπαθήση εις τας ασθενείας ημών, αλλά πειρασθέντα κατά πάντα καθ' ομοιότητα ημών χωρίς αμαρτίας**» (Εβρ. 4:15). Κι ακόμη διακρίνουμε πόσο ενδιαφέρεται για τον καθένα μας προσωπικά. Εκείνος που έκλαψε για την πολυάνθρωπη Ιερουσαλήμ, όπως θα δούμε παρακάτω, ένωσε συμπόνια και ενδιαφέρον και για τον ένα άνθρωπο· για τον Λάζαρο

εδώ, για το παιδί της χήρας στη Ναϊν (Λουκ. 7/ζ/13) και όχι μόνο.

2. Έκλαψε για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ

Η δεύτερη φορά που βλέπουμε τον Ιησού να κλαίει, ήταν λίγες ημέρες πριν από τη σταύρωση. Καθώς ο Ιησούς περνούσε τις νύχτες στη Βηθανία και τα πρωινά επέστρεφε στην Ιερουσαλήμ, μια από εκείνες τις φορές, καθώς πλησίαζε, «**ιδὼν τὴν πόλιν ἐκλαυσεν ἐπ’ αὐτήν**». Είχε λόγο και αιτία τούτο το κλάμα, που φανερώθηκε από τα πονεμένα λόγια που ξεστόμισε προφητικά: «*Εἴθε να εγνώριζες και συ, τουλάχιστον εν τη ημέρα σου ταύτη, τα προς ειρήνην σου αποβλέποντα· αλλά τώρα εκρύφθησαν από των οφθαλμών σου· διότι θέλουσιν ελθεί ημέραι ἐπὶ σε και οι εχθροί σου θέλουσι κάμει χαράκωμα περὶ σε, και θέλουσι σε περικυκλώσει και θέλουσι σε στενοχωρήσει πανταχόθεν, και θέλουσι κατεδαφίσει σε και τα τέκνα σου εν σοι, και δεν θέλουσιν αφήσει εν σοι λίθον ἐπὶ λίθον, διότι δεν εγνώρισας τον καιρόν της επισκέψεώς σου*» (Λουκ. 19:41-44).

Γιατί δάκρυσε εδώ ο Ιησούς; Επειδή πρόβλεψε την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, που πραγματοποιήθηκε από τα ρωμαϊκά στρατεύματα το 70 μ.Χ., και λυπήθηκε για τα βάσανα και το θάνατο που θα έρχονταν στους κατοίκους της, ως τιμωρία επειδή είχαν απορρίψει τον Θεό και τη σωτηρία του Χριστού. Λίγο αργότερα θα έλεγε στις γυναίκες της Ιερουσαλήμ που θρηνούσαν για τη δική Του καταδίκη: «**μη κλαίετε δι’ ἐμέ, αλλά δι’ εαυτάς κλαίετε και διά τα τέκνα σας**» (Λουκ. 23/κγ/28). Ο Θεός ρώτησε κάποτε τον Ιωνά: «*Δεν έπρεπε να λυπηθώ υπέρ της Νινευή, της πόλεως της μεγάλης, εν η υπάρχουν πλείότεροι των δώδεκα μυριάδων ανθρώπων, οίτινες δεν διακρίνουν την δεξιάν αυτών από της αριστεράς αυτών;*» (Ιωνάς 4/δ/10-11).

Έτσι τώρα και ο Χριστός, έβλεπε το κακό που ερχόταν και η άγια ψυχή Του λυπόταν βαθιά.

Ο Ματθαίος καταγράφει τα λόγια του Ιησού, που εξηγούν το λόγο αυτής της τιμωρίας: «*Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η φονεύουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς σε· ποσάκις ηθέλησα να συνάξω τα τέκνα σου καθ’ ον τρόπον συνάγει η όρνις τα ορνίθια εαυτής υπό τας πτέρυγας, και δεν ηθελήσατε*» (Ματθ. 23/κγ/37). Παρόλο, που γνώριζε την κακία των ανθρώπων αυτών, που σε λίγο θα Τον οδηγούσαν στο θάνατο, κατά βάθος ήθελε ακόμη να τους σώσει. Αυτό όμως δε μπορούσε να γίνει χωρίς τη δική τους θέληση. Πιο σωστά δε μπορούσε να γίνει αν πρώτα δεν εγκατέλειπαν μετανοημένοι το δρόμο που τους οδηγούσε προς αυτό το τέλος.

Η στάση αυτή του Κυρίου πρέπει σίγουρα να γεννήσει πολλά ερωτηματικά και ηθικά διλήμματα σ’ εκείνους τους Χριστιανούς που –λίγο ή πολύ, συνειδητά ή υποσυνείδητα– δείχνουν να χαίρονται βλέποντας τους ανθρώπους να αγωνιούν «*εκ του φόβου και προσδοκίας των επερχομένων δεινών εις την οικουμένην*» (Λουκ. 21/κα/26).

3. Έκλαψε εμπρός στο δικό Του Πάθος

Τούτη η τρίτη περίπτωση είναι και η πιο δύσκολη να κατανοηθεί. Η ώρα στον κήπο της Γεθσημανή είναι μυστηριώδης, όχι μόνο επειδή ήταν νύχτα, αλλά επειδή στην πνευματική σφαίρα συνέβηκαν γεγονότα για τα οποία ελάχιστα μπορούμε να γνωρίζουμε.

Οι Ευαγγελιστές κατέγραψαν μόνο όσα μπορούσαν ν’ αντιληφθούν οι άνθρωποι αισθήσεις. Τι σήμαιναν όμως τα λόγια του Κυρίου, όταν μίλησε στους μαθητές για το συναισθηματικό Του κόσμο, «**Περίλυπος είναι η ψυχή μου έως θανά-**

του· μείνατε εδώ και αγρυπνεείτε»; (Μάρκ. 14/ιδ/34). Τι σήμαιναν τα λόγια της προσευχής Του, «**Πάτερ μου, εάν ήναι δυνατόν, ας παρέλθῃ ἀπ' ἐμοῦ το ποτήριον τοῦτο· πλην οὐχὶ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς συ**»; (Ματθ. 26/κς/38-39). Γιατί, ὅπως θα προσθέσει ὁ Λουκάς, «**Ἐλθὼν εἰς ἀγωνίαν, προσηύχετο θερμότερον, ἐγένεκε δὲ ὁ ἰδρὼς αὐτοῦ ὡς θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες εἰς τὴν γῆν**»; (Λουκ. 22/κβ/44).

Δε θα γνωρίζαμε περισσότερες λεπτομέρειες, ἀν ὁ συγγραφέας τῆς Ἐπιστολῆς πρὸς Εβραίους δὲν ἔδινε μιὰ ἀκόμη ἀποψη –σχετικὴ με τὰ δάκρυα τοῦ Ἰησοῦ– ἀποκαλύπτοντας ὅτι «**ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ (...) μετὰ κραυγῆς δυνατῆς καὶ δακρύων προσέφερε δεήσεις καὶ ἰκεσίας πρὸς τὸν δυνάμενον νὰ σώζῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ θανάτου**» (Εβρ. 5/ε/7).

Ὁ Ἰησοῦς γινώριζε ἀπὸ πρὶν ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς θὰ Τὸν πρόδιδε, ἄλλος θὰ Τὸν ἀρνιόταν τρεῖς φορές καὶ θὰ Τὸν καταριόταν, καὶ ὅτι οἱ υπόλοιποι θὰ Τὸν ἐγκατέλειπαν. Ἐπίσης γινώριζε ὅτι θὰ Τὸν κτυποῦσαν, θὰ Τὸν χλεύαζαν, θὰ Τὸν ἐφτυναν, θὰ Τὸν σταύρωναν, θὰ Τὸν λόγχιζαν καὶ θὰ Τὸν θανάτωναν. Ὡς ἄνθρωπος δὲ μποροῦσε νὰ θέλῃ νὰ υποφέρει καὶ νὰ πεθάνῃ στο σταυρὸ ἀλλὰ ὡς ἅγιος ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἤθελε νὰ υπακούσῃ τὸν Οὐράνιο Πατέρα καὶ ἤθελε νὰ σωθοῦμε οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν ἀμαρτία μας.

Απὸ κάθε πλευρὰ ἦταν φρικτὴ ἡ ὥρα τοῦ σταυροῦ, ὅμως ὁ Χριστὸς ἐβλεπε μιὰ μεγάλη προοπτικὴ, πού Τὸν ικάνωσε νὰ προχωρήσῃ ὡς τὸ τέλος: «**Υπὲρ τῆς χάρας τῆς προκειμένης εἰς αὐτὸν υπέφερε σταυρόν, καταφρονήσας τὴν αἰσχύνην**» (Εβρ. 12/ιβ/2). Ἦταν ἡ χαρὰ τῆς συγκομιδῆς τῶν «καρπῶν», τῶν ἀνθρώπων πού θὰ εξαγόραζε με τὸ αἷμα Του, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Προφῆτης εἶχε γράψῃ: «**Θέλει ἰδεῖ τοὺς καρποὺς τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ**

καὶ θέλει χορτασθῇ· ὁ δίκαιος δούλος μου θέλει δικαιώσῃ πολλοὺς διὰ τῆς ἐπιγνώσεως αὐτοῦ· διότι αὐτὸς θέλει βαστάσῃ τὰς ἀνομίας αὐτῶν» (Ἠσ. 53/νγ/11).

Ἦταν καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἐπανασύνδεσής Του με τὸν Πατέρα. «**Ἐρχομαι πρὸς σε. Πάτερ ἅγιε**», εἶχε προσευχηθεῖ πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες (Ἰωάν. 17/ιζ/11,13). «**Εγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα, τὸ ὁποῖόν μοι ἔδωκας διὰ νὰ κάμω· καὶ τώρα δόξασόν με συ, Πάτερ, πλησίόν σου με τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν εἶχον παρὰ σοὶ πρὶν γεῖνῃ ὁ κόσμος**» (ἐδ. 4-5). Ταπείνωσε τὸν ἐαυτὸ Του «γενόμενος ὑπὸ ἡμέρας μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ». Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ «ὁ Θεὸς ὑπερύψωσεν αὐτόν καὶ ἐχάρισεν εἰς αὐτόν ὄνομα τοῦ ὑπὲρ παν ὄνομα» (Φιλιπ. 2/β/8-9).

Εἶναι προφανές ὅτι ὑπάρχει πολὺ βάθος στὶς ἱερές στιγμὲς πού δάκρυσε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀξίζει νὰ μελετήσουμε βαθύτερα τὶς πτυχές πού ἀποκαλύπτουν αὐτές οἱ τρεῖς ἱστορίες, γιὰ νὰ ἔχουμε καλύτερη κατανόηση τῆς βιβλικῆς ἀλήθειας. Ὁ Χριστὸς δὲν δάκρυσε χωρὶς λόγο ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐβλεπε τὸν θάνατο ὡς ἐχθρό πού ἐπρεπε νὰ πολεμήσῃ κι αὐτὸ τὸ ἔκανε «**θανάτῳ θάνατον πατήσας**».

Ἀντίθετα ἀπὸ τὰ ωραιοποιημένα, ψεύτικα καὶ πλαστὰ λόγια, πού συνηθίζουν νὰ

λένε κάποιοι ιεροκήρυκες για να παρηγορήσουν τους πενθούντες, η Βίβλος διδάσκει ότι και ο Θεός πονάει όταν πεθαίνει ο άνθρωπος. Πολύ περισσότερο πονάει όταν πεθαίνει ένας πιστός!

Στους Ψαλμούς υπάρχει το χωρίο **«Πολύτιμος ενώπιον του Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού»** (Ψαλμ. 116/ρις/15). Πρόκειται για ένα πολύ παρεξηγημένο εδάφιο που πρέπει να ξαναδούμε με περισσότερη προσοχή.^[1]

Ξεκινώντας από τη σημασία της λέξης ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ, (=αυτός που έχει μεγάλη/πολλή αξία) οι περισσότεροι ερμηνεύουν το χωρίο αυτό ωσάν να λέει ότι ο θάνατος του πιστού ΑΞΙΖΕΙ για τον Θεό. Τον κάνει πλουσιότερο...

Όμως η σωστή ερμηνεία είναι ότι ο θάνατος του πιστού **ΚΟΣΤΙΖΕΙ** στον Θεό και –αν επιτρέπεται η έκφραση– **Τον κάνει φτωχότερο!!!**, γι’ αυτό και σωστά η ΝΔΜ αποδίδει το χωρίο με τούτα τα λόγια: **«Δεν είναι αδιάφορος στον Κύριο ο θάνατος των πιστών του»**.^[2]

Σε καμία περίπτωση ο Θεός ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ. **«Ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, δεν θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψω ο ασεβής από της οδού αυτού και να ζη· επιστρέψατε, επιστρέψατε από των οδών υμών των πονηρών· διά τι να αποθάνητε, οίκος Ισραήλ;»** (Ιεζ. 33/λγ/11). Για το λόγο αυτό ακριβώς είχε προειδοποιήσει τους Ισραηλίτες: **«Το δίκαιον, το δίκαιον θέλεις ακολουθεί· διά να ζήσης και να κληρονομήσης την γην, την οποίαν Κύριος ο Θεός σου δίδει εις σε»** (Δευτ. 16/ις/20).

Καθώς όμως ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης, προσκάλεσε όλους να έρθουν σε Εκείνον για σωτηρία. Ο Παύλος θα εξηγήσει: **«Δόξα και τιμή και ειρήνη εις πάντα τον εργαζόμενον το αγαθόν, Ιουδαίον τε πρώτον και Έλληνα· επειδή δεν είναι προσωποληψία παρά τω Θεώ»**

(Ρωμ. 2/β/10-11). Ή, όπως είπε ο Πέτρος στον Κορνήλιο, **«Επ’ αληθείας γνωρίζω ότι δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός, αλλ’ εν παντί έθνει, όστις φοβείται αυτόν και εργάζεται δικαιοσύνην, είναι δεκτός εις αυτόν»** (Πράξ. 10/ι/34-35).

Θα ήθελε, αν ήταν δυνατόν, κανείς να μη χαθεί αιώνια, και είναι τούτος ο λόγος που αργοπορεί να επιστρέψει ο Χριστός: **«Δεν βραδύνει ο Κύριος την υπόσχεσιν αυτού, ως τινές λογίζονται τούτο βραδύτητα, αλλά μακροθυμεί εις ημάς, μη θέλων να απολεσθώσι τινές, αλλά πάντες να έλθωσιν εις μετάνοιαν»** (Β’ Πέτρ. 3/γ/9).

Όταν ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο, η προοπτική Του ήταν μακάρια κι ευλογημένη. Ως δημιουργός και συντηρητής της ζωής, ήθελε τα πλάσματά Του να ζουν και να χαίρονται. Όταν όμως μπήκε στον κόσμο μας η αμαρτία, γέννησε τον καρπό της τον φοβερό, επειδή, όπως εξηγεί ο Ιάκωβος, **«η αμαρτία εκτελεσθείσα γεννά τον θάνατον»** (Ιάκ. 1/α/15).

Οι Πρωτόπλαστοι και εκπρόσωποί μας, δεν διάλεξαν το δίκαιο αλλά την παράβαση· όχι την εντολή του Θεού αλλά τη δική τους επιθυμία. Το αποτέλεσμα: **«Δι’ ενός ανθρώπου η αμαρτία εισήλθεν εις τον κόσμον και διά της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτω διήλθεν ο θάνατος εις πάντας ανθρώπους, επειδή πάντες ήμαρτον»** (Ρωμ. 5/ε/12).

Όλα αυτά τα γνώριζε πολύ καλά ο Χριστός. Αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος και ο σκοπός που ήρθε στον κόσμο, **«διά να καταστρέψω τα έργα του διαβόλου»** του απ’ αρχής ανθρωποκτόνου (Α’ Ιωάν. 3/γ/8, Ιωάν. 8/η/44).

Ο θάνατος, λοιπόν, δεν είναι ευλογία αλλά είναι ΚΑΤΑΡΑ. Δεν είναι τιμή αλλά είναι ΑΠΕΙΛΗ. Ήταν γι’ αυτό που προειδοποίησε ο Θεός τον Αδάμ, ότι **«καθ’ ην ημέραν φάγης απ’ αυτού, θέλεις εξάπαντος α-**

> 12 >>

Άλλες σχετικές λέξεις

Κρίνεται χρήσιμο να θυμίσουμε εδώ από τον πλούτο της ελληνικής γλώσσας, τις πιο συνηθισμένες λέξεις που σχετίζονται με το θέμα μας, οι οποίες εντούτοις εκφράζουν διαφορετικό βαθμό συναισθημάτων και καταστάσεων:

Πένθος (από το ρ. πενθώ), λυπούμαι εσωτερικά με αφορμή το θάνατο αγαπητού προσώπου. Κατάσταση που διαρκεί περισσότερο χρόνο και στα αρχικά στάδια συνήθως συνοδεύεται από εξωτερικές εκδηλώσεις που εκφράζονται από τις λέξεις που ακολουθούν.

Θρήνος (από το ρ. θρηνώ), είναι η εξωτερική φανέρωση της εσωτερικής λύπης που εκφράζεται με μοιρολόγια - νεκρικά άσματα.

Κλαυθμός (από το ρ. κλαίω), χύνω δάκρυα ως αποτέλεσμα πένθους. Φυσιολογική έκφραση πολύ χρήσιμη για την ανακούφιση του εσωτερικού μας κόσμου.

Κραυγή (από το ρ. κραυγάζω). Στο προκείμενο κραυγή ως αποτέλεσμα ψυχικού πόνου.

Οδυρμός (από το ρ. οδύρομαι) είναι η εξωτερική φανέρωση της εσωτερικής λύπης που εκφράζεται με γοερές κραυγές πόνου (γόες, στεναγμούς, βογκητά).

Κοπετός (από το ρ. κόπτω, κόπτομαι=κόβω, κτυπώ με τσεκούρι)· θρηνώ κτυπώντας το στήθος μου.

Τα παραπάνω θα μπορούσαν να ταξινομηθούν, από άποψη έντασης, ως εξής:

Ο άνθρωπος που έχασε δικό του πρόσω-

πο είναι φυσικό να αισθάνεται λύπη - ψυχικό πόνο, που εν προκειμένω είναι το **πένθος** όπου το άτομο υποφέρει σιωπηλά. Ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία του ατόμου αλλά και τις κοινωνικές συνθήκες, το πένθος μπορεί να εκδηλώνεται (α) με **θρήνο** (λυππητερό τραγούδι) που είναι εκδήλωση δυνατότερη από το πένθος, (β) με **οδυρμό** (έκφραση στεναγμών), (γ) με **κοπετό** (όπου ο άνθρωπος κτυπά το στήθος του, τραβάει τα μαλλιά του κ.λπ.).

Όλες αυτές οι λέξεις υπάρχουν στην Καινή Διαθήκη:

- Ο Χριστός μακάρισε τους «**πενθούντες**» (Ματθ. 5/ε/4),
- Οι χήρες **έκλαιγαν** για το θάνατο της Δορκάδας (Πράξ. 10/ι/39)
- Οι αδελφοί έκαναν μεγάλο **θρήνο** (αρχ. **κοπετόν**) για το θάνατο του Στέφανου (Πράξ. 8/η/2)
- Οι πρεσβύτεροι της Εφέσου αποχωρίστηκαν τον Παύλο με **κλαυθμό**, γνωρίζοντας ότι τον έβλεπαν για τελευταία φορά (Πράξ. 20/κ/37) και
- Οι Κορίνθιοι εκδήλωσαν **οδυρμό** για τον φυλακισμένο Παύλο (Β΄ Κορ. 7/ζ/Τ).

Δεν κάνουν καλά, λοιπόν, εκείνοι που προσπαθούν να επιβάλλουν στους ανθρώπους να “πνίξουν” τα συναισθήματά τους, για να δείξουν δήθεν “δυνατοί χριστιανοί”, επειδή αυτό δεν προκύπτει από τη διδαχή της Καινής Διαθήκης. 41

>> 10 >ποθάνει» (Γέν. 3/γ/17). Είναι Ο ΕΣΧΑΤΟΣ, Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, το χειρότερο έργο του Διαβόλου, και ο Χριστός ήρθε στον κόσμο αυτό για να νικήσει το θάνατο.

Ο απόστολος Παύλος διδάσκει σχετικά ότι ο Χριστός «έσωσεν ημάς και εκάλεσε με κλήσιν αγίαν, ουχί κατά τα έργα ημών, αλλά κατά την εαυτού πρόθεσιν και χάριν, την δοθείσαν εις ημάς εν Χριστώ Ιησού προ χρόνων αιωνίων, φανερωθείσαν δε τώρα διά της επιφανείας του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, όστις κατήργησε μεν τον θάνατον, έφερε δε εις φως την ζωήν και την αφθαρσίαν διά του ευαγγελίου» (Β΄ Τιμ. 1/α/10). Αυτό το θαυμαστό έργο το ΚΑΤΑΦΕΡΕ με τη θυσία Του στον Σταυρό. Πάλι ο Παύλος θα εξηγήσει ότι, «**Εσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος**» (Α΄ Κορ. 15/ιε/26).

Αφού όμως αυτό δεν είχε γίνει την ώρα που ο Χριστός στάθηκε απέναντι στο μνήμα του Λάζαρου ούτε ως την ώρα που συζητάμε –αλλά θα γίνει κατά την ώρα της πρώτης ανάστασης– γι’ αυτό και ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ εξακολουθεί να κυριαρχεί πάνω στους ανθρώπους. Ο Χριστός δεν έχει φέρει ακόμη ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ, γι’ αυτό και ο Λάζαρος και όσοι άλλοι αναστήθηκαν θαυματουργικά, ύστερα από κάποιο χρόνο ΠΕΘΑΝΑΝ ΠΑΛΙ.

Αυτή η κατάσταση εξακολουθεί να ισχύει προσωρινά μέχρι και στις ημέρες μας, όμως ο Ησαΐας προφήτεψε ότι: «**Θέλει καταπίει τον θάνατον εν νίκη**» και Κύριος ο Θεός θέλει σπογγίσει τα δάκρυα από πάντων των προσώπων· και θέλει εξαλείψει το όνειδος του λαού αυτού από πάσης της γης· διότι ο Κύριος ελάλησε. Και εν εκείνη τη ημέρα θέλουσιν ειπεί, Ιδού, ούτος είναι ο Θεός ημών· περιεμέναμεν αυτόν και θέλει σώσει ημάς· ούτος είναι ο Κύριος· περιεμέναμεν αυ-

τόν· θέλομεν χαρή και ευφρανθή εν τη σωτηρία αυτού» (Ησ. 25/κε/8-9) κι αυτό είναι που περιμένουμε οι πιστοί!

Συνεπώς δεν αποβλέπουμε στο θάνατο αλλά περιμένουμε την ώρα της ανάστασης, τότε που «**θέλει σαλπίζει, και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή. Διότι πρέπει το φθαρτόν τούτο να ενδυθή αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο να ενδυθή αθανασίαν. Όταν δε το φθαρτόν τούτο ενδυθή αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδυθή αθανασίαν, τότε θέλει γείνει ο λόγος ο γεγραμμένος· Κατεπόθη ο θάνατος εν νίκη**» (Α΄ Κορ. 15/ιε/52-54).

Τι γίνεται όμως τώρα, που ο Ιησούς άφησε αυτή τη γη και επέστρεψε στον Ουρανό; Μας θυμάται καθόλου; Μας βλέπει; Συμμερίζεται τους πόνους μας; Μήπως έχασε τη συμπόνια Του για μας;

Ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους θα γράψει: «**Δεν έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον να συμπαθήση εις τας ασθενείας ημών, αλλά πειρασθέντα κατά πάντα καθ’ ομοιότητα ημών χωρίς αμαρτίας. Ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρησίας εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν προς βοήθειαν εν καιρώ χρείας**» (Εβρ. 4/δ/15-16). Είναι κοντά μας όταν πάσχουμε και είναι κοντά μας όταν πενθούμε. Σύμφωνα μάλιστα με την υπόσχεσή Του, εάν παραμείνουμε πιστοί ως το τέλος, θα μας αναστήσει σε αιώνια ζωή στο νέο κόσμο της Βασιλείας Του.

Θέλοντας να δια φωτίσει και να παρηγορήσει τους πιστούς της Θεσσαλονίκης, ο απόστολος Παύλος δεν τους μίλησε για κάποια ενδιάμεση κατάσταση ούτε περιέγραψε τους κοιμηθέντες αγίους ως φτερωτούς αγγέλους που παίζουν άρπες επάνω σε λευκά σύννεφα.

Αντίθετα τους μίλησε για την ανάσταση: «**Δεν θέλω να αγνοήτε, αδελφοί,**

περί των κεκοιμημένων, διά να μη λυπήσθε καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα. Διότι εάν πιστεύωμεν ότι ο Ιησούς απέθανε και ανέστη, ούτω και ο Θεός τους κοιμηθέντας διά του Ιησού θέλει φέρει μετ' αυτού^[3] (...) Λοιπόν παρηγορείτε αλλήλους με τους λόγους τούτους» (Α' Θεσ. 4/δ/13-18).

Ο Απόστολος του Χριστού κατανοεί την ανάγκη των πιστών για παρηγοριά και δεν τους επιπλήττει επειδή «λυπούνται», τους δίνει όμως φως ώστε να μη λυπούνται «καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα» (εδ. 13). Και το φάρμακο της παρηγοριάς του Παύλου είναι η αλήθεια ότι «οι αποθανόντες εν Χριστώ θέλουσιν αναστηθή πρώτον» (εδ. 16). Κι είναι τούτο το μήνυμα που δόθηκε προς όλους εμάς, για να παρηγορούμε ο ένας τον άλλο όταν βρισκόμαστε σε πένθος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Επιφυλασσόμαστε να εξετάσουμε το θέμα αυτό στο μέλλον σε μεγαλύτερη έκταση.
2. Παράβαλε εν προκειμένω και το χωρίο «**Πολύτιμος είναι η απολύτρωση της ψυχής αυτών**» (Ψαλμ. 49/μθ/8) που περιέχει την ίδια ακριβώς λέξη (ελλ. πολύτιμος, εβρ. *yaqar*).
3. Πολλοί διδάσκουν ότι ο Χριστός θα φέρει μαζί Του «από τον ουρανό» τους κοιμηθέντες. Αντίθετα ο Παύλος λέει ότι **ο Θεός θα τους αναστήσει και θα τους συγκεντρώσει κοντά Του**. Είναι ενδιαφέρον να προσέξουμε πώς αποδίδει το χωρίο αυτό ο καθηγητής Π. Τρεμπέλας: «Ο Θεός εκείνους που απέθαναν ενωμένοι διά της πίστεως με τον Ιησούν, θα τους φέρη ενδόξως εις την αιωνίαν ζωήν μαζί με αυτόν». Επίσης η ΝΔΜ λέει: «**Αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού, ο Θεός θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί του**». Άρα το νοούμενο δεν είναι ότι θα τους φέρει μαζί Του από τον ουρανό, αλλά ότι θα τους πάρει μαζί Του εκεί όπου θα είναι και ο Χριστός.

Το παράδειγμα του Παύλου

Ως πιστός ακόλουθος του Χριστού, ο Παύλος εφάρμοσε το παράδειγμα Εκείνου. Πονούσε για τους συμπατριώτες του σε βαθμό ώστε να εκφράσει ακόμη και την επιθυμία να είχε τιμωρηθεί αυτός προκειμένου να σωθούν εκείνοι. «**Διότι νυχόμην αυτός εγώ να ήμαι ανάθεμα από του Χριστού υπέρ των αδελφών μου, των κατά σάρκα συγγενών μου**» (Ρωμ. 9/3).

Παράλληλα είχε έντονο ενδιαφέρον για τους χριστιανούς αδελφούς του και αναφερόμενος στην προηγούμενη διακονία του μεταξύ τους, ο Παύλος είπε στους πρεσβύτερους της εκκλησίας της Εφέσου: «**Σεις εξεύρετε, από της πρώτης ημέρας αφ' ης επάτησα εις την Ασίαν, πως επέρασα μεθ' υμών όλον τον χρόνον, δουλεύων τον Κύριον μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και μετά πολλών δακρύων και πειρασμών, οίτινες μοι συνέβησαν εν ταις επιβουλαίς των Ιουδαίων**» (Πράξ. 20/18-19)

Πόσο όμως σπανίζουν σήμερα οι πνευματικοί ηγέτες, που ως καλοί ποιμένες θα σταθούν πρόθυμα για να κλάψουν στο πλευρό των πνευματικών προβάτων!

Πάντοτε ευπρόσδεκτη

Αλληλογραφία με τους Αναγνώστες

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Κάνατε λόγο πρόσφατα για το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών.
Ποια είναι η γνώμη σας γι' αυτό;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Το ίδιο το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών (ΠΣΕ) δηλώνει πως «είναι η μεγαλύτερη περιεκτική οικουμενική οργάνωση του κόσμου σκοπός της οποίας είναι η προώθηση της χριστιανικής ενότητας στην πίστη, μαρτυρία και διακονία στον κόσμο. Ιδρύθηκε το 1948, συγκεντρώνει σήμερα περισσότερες από 340 Προτεσταντικές, Ορθόδοξες, Αγγλικανικές και άλλες Εκκλησίες σε περισσότερες από 100 χώρες, που αντιπροσωπεύουν πάνω από 550 εκατομμύρια Χριστιανούς. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, μολοντί δεν είναι Εκκλησία-μέλος, συνεργάζεται με το ΠΣΕ».

Η αναφορά του «Τ» στο ΠΣΕ έγινε απλά και μόνο για να δείξει την υποκριτική στάση και διπλοπροσώπια ορισμένων θρησκευτικών ηγετών της χώρας μας (Ορθόδοξων και Διαμαρτυρομένων), οι οποίοι ενίοτε μεν παρουσιάζονται ως «φίλοι», όπως π.χ. στο ΠΣΕ, συνήθως όμως συμπεριφέρονται μεταξύ τους ως «εχθροί» στο χώρο της λειτουργίας και συνύπαρξής τους.

Αυτό και μόνο θα μπορούσε να είναι σαφής ένδειξη που δικαιολογημένα οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το ΠΣΕ δεν είναι ικανό ΝΑ ΕΝΩΣΕΙ τις διάφορες εκ-

κλησίες και τα μέλη τους, ούτε θα μπορέσει ποτέ να οδηγήσει σε ΕΝΟΤΗΤΑ πίστης.

Επιπλέον απόδειξη της σύγχυσης και ασυνέπειας που επικρατεί στην Ελλαδική Εκκλησία είναι το γεγονός ότι δεν έχει ενιαία θέση απέναντι στο ΠΣΕ. Ενώ φιλοξένησε αυτό το Μάιο στην Αθήνα Συνέδριο του ΠΣΕ με την ευλογία της Ιεράς Συνόδου, σε «Διορθόδοξο Θεολογικό Συνέδριο» με θέμα «Οικουμενισμός: Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις», που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη (μόλις τον Σεπτέμβριο του 2004) διακηρύχθηκαν απολύτως αντίθετες θέσεις μεταξύ των οποίων και οι εξής:

8. Από τον διαχριστιανικό στον διαθρησκευτικό συγκρητισμό.

Διαπιστώθηκε επίσης ότι ο Οικουμενισμός, μετά την επιτυχία που είχε στους διαχριστιανικούς διαλόγους με τις θεωρίες των «κλάδων», των «αδελφών εκκλησιών» και της «βαπτισματικής θεολογίας», έχει ήδη περάσει στην επόμενη επιδίωξη των σχεδιαστών της «Νέας Εποχής», στην διαθρησκευτική ενότητα, με την προβολή της όντως δαιμονικής θέσεως ότι ο Χριστός δεν είναι η μόνη οδός σωτηρίας, η ζωή, το φως και η αλήθεια· και οι άλλες θρησκείες είναι οδοί σωτηρίας,

ώστε στο τέλος να επιβληθεί η πανθηρ-σκέια του Αντιχρίστου στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησεως και της Νέας Τάξεως Πραγμάτων. Οι πυκνούμενες και ενισχυόμενες από Χριστιανούς ηγέτες, και μερικούς Ορθοδόξους, διαθρησκειακές συναντήσεις και οι διαθρησκειακοί διάλογοι έχουν οδηγήσει σε ανεπίτρεπτο συγκρητισμό, αποτελούν άρνηση του Ευαγγελίου και προσβολή των Αγίων Μαρτύρων και Ομολογητών της πίστεως, των οποίων το μαρτύριο και η ομολογία υπέρ της μοναδικής αληθείας χάνουν πλέον κάθε νόημα, μεταβάλλονται δε και αυτοί εις ανοήτους «φουνταμενταλιστάς».

[Πηγή: www.orthodoxnet.gr/conf/porismata.html]

Κείμενα του ΠΣΕ όσο και η μέχρι σήμερα πολιτεία του, κάνουν προφανές ότι ελάχιστα συμβάλλει στην ουσία της χριστιανικής πίστης. Σκοπός του είναι μάλλον η καλλιέργεια αμοιβαίας ΑΝΟΧΗΣ μεταξύ των εκκλησιών μελών και η ενιαία εκπροσώπησή τους απέναντι στις πολιτικές δυνάμεις του κόσμου.

Επίσης, όπως έγραψαν σε σχετικό υπόμνημά τους προς τον Αρχιεπίσκοπο πολλοί Έλληνες κληρικοί, τα κίνητρα της Ιεράς Συνόδου για την αποδοχή του ως άνω συνεδρίου ήταν:

...καθαρώς κοσμικά: «ενίσχυση μεταολυμπιακής θέσης της Ελλάδος στον κόσμο», απόδειξη ότι «η Εκκλησία έχει την ικανότητα να συνεργάζεται αρμονικά με τις ελληνικές πολιτειακές αρχές» κ.ά. Φοβούμεθα ότι λόγοι προβολής, προσωπικές φιλοδοξίες και ιδιοτελείς στόχοι κρύβονται πίσω από την απόφαση αυτή, ενώ

Το περιοδικό μας παρακολούθησε κάποιες από τις εργασίες τού συνεδρίου τού ΠΣΕ και θα αναφέρει εντυπώσεις του στο επόμενο τεύχος. ❶

εκείνοι που την έλαβαν δείχνουν να διακατέχονται από ανησυχία, ανασφάλεια, μειονεξία και φόβο μήπως η Εκκλησία μας χαρακτηριστεί εσωστρεφής και φονταμενταλιστική. Γι' αυτό και προτίμησαν να γίνουν αρεστοί στον κόσμο...

Μετά από τα παραπάνω εμείς διατυπώνουμε τις εξής απορίες:

(1) Τι θέση μπορούν να έχουν στο ΠΣΕ τόσο η Ελλαδική Ορθόδοξη Εκκλησία όσο και η Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία, όταν η πρώτη αντιμετωπίζει τη δεύτερη ως επικίνδυνη αίρεση και η δεύτερη ως ευαγγελιστικό αγρό;

(2) Όταν, σύμφωνα με τα πορίσματα του μνημονευθέντος Συνεδρίου της Θεσσαλονίκης, «το λεγόμενο “Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών”, ως φορέας, από την αρχή μέχρι σήμερα, του Προτεσταντικού Οικουμενισμού, είναι υπό αληθή εκκλησιολογική έννοια “Παγκόσμιο Συμβούλιο αιρέσεων και σχισμάτων”» τι σχέση μπορεί να έχει η Ελλαδική Εκκλησία με το ΠΣΕ;

Κάποιοι θα πρέπει να απαντήσουν σ' αυτά τα ερωτήματα με ειλικρίνεια και τιμιότητα. Μέχρι τότε πολλοί φόβοι και επιφυλάξεις δικαιολογούνται. ❷

Οφείλουμε να συγχαρούμε δημόσια και να ευχαριστήσουμε τον αναγνώστη κ. ΛΑΜΠΡΟΥ ΜΙΧΑΗΛ (Σουηδία) για τη σταθερή επί πολλά χρόνια αποστολή αλληλογραφίας δύο φορές το χρόνο (ΠΑΣΧΑ και ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ). Είναι έτσι από τους πιο πιστούς αναγνώστες μας και, οπωσδήποτε, ο πιστότερος από εκείνους του εξωτερικού. Ο Θεός να τον έχει καλά! ❸

Γιατί όχι και στους άρχοντες;

Γιατί ο αναστημένος Χριστός δεν εμφανίστηκε απευθείας στους Εβραίους και Ρωμαίους άρχοντες, αλλά το έκανε μόνο στους μαθητές Του; Δεν θα ήταν πιο εύκολο να πιστέψουν αν Τον έβλεπαν προσωπικά;

Συχνά τίθεται αυτό το ερώτημα, όμως υπάρχουν διάφορα πράγματα που πρέπει να εξεταστούν πριν δοθεί η απάντηση.

Αν μελετήσουμε προσεκτικά τα γεγονότα όπως παρουσιάζονται στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου (κεφ. 27/κζ και 28/κη), βλέπουμε ότι υπάρχουν άφθονα στοιχεία, που θα μπορούσαν να πείσουν τους Ρωμαίους και Ιουδαίους άρχοντες για την ανάσταση του Χριστού από τους νεκρούς.

1. Καθώς οι φρουροί αγρυπνούσαν έξω από τον τάφο, ένας δυνατός σεισμός τάραξε την περιοχή.

2. Άγγελος Κυρίου κατέβηκε από τον ουρανό και άνοιξε τον τάφο κυλώντας την μεγάλη πέτρα που σκέπαζε την είσοδο και, συνεπώς, έσπασε τη σφραγίδα των αρχιερέων.

3. Ο άγγελος έλαμπε σαν αστραπή και δε μπορούσε να περάσει απαρατήρητος.

4. Οι φρουροί ένιωσαν μεγάλο φόβο και έπεσαν ως νεκροί.

5. Οι φρουροί ήρθαν στους αρχιερείς και διηγήθηκαν «**πάντα τα γενόμενα**».

6. Οι Αρχιερείς θα έσπευδαν να ερευνήσουν την τύχη του σώματος και να ανατρέψουν εξ αρχής την υπόθεση της ανάστασης αν δεν είχαν πεισθεί οι ίδιοι για το γεγονός.

7. Αν οι ιερείς είχαν την παραμικρή αμφιβολία για τη διήγηση των φρουρών, δεν θα τους έδιναν χρήματα για να κρύψουν αυτό που πραγματικά είχε συμβεί.

8. Η ιστορία ότι οι μαθητές έκλεψαν το σώμα ενώ οι φρουροί κοιμόντουσαν, είναι γελοία επειδή κανένας κοιμισμένος δε μπορεί να είναι αξιόπιστος μάρτυρας.

9. Οι φρουροί όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, όπως π.χ. έγινε στην περίπτωση του Πέτρου (πρβλ. Πράξ. 12:19 και 16:27) αλλά αντίθετα πληρώθηκαν.

10. Αν είχε γίνει οποιαδήποτε αναζήτηση του σώματος του Χριστού, η διήγηση της ανάστασης θα είχε σβήσει για πάντα, όμως βλέπουμε μόλις πενήντα μέρες μετά το θαύμα της Πε-

νηκοστής και τη μαζική εισδοχή στην εκκλησία 3000 νέων πιστών.

11. Αν και οι μαθητές συνελήφθησαν και κρίθηκαν από το Συνέδριο, το μόνο που τους ζητήθηκε ήταν να μην κηρύττουν την ανάσταση ενώ λογικά θα έπρεπε να τους αποδείξουν το λάθος της πίστης τους, εάν δεν είχε αναστηθεί ο Χριστός.

12. Ο Λουκάς καταγράφει ότι «**πολύ πλήθος των ιερέων υπήκουον εις την πίστιν**» (Πράξ. 6/ς/7). Ήταν όλοι αυτοί ανόητοι ή μήπως η διήγηση των στρατιωτών ήταν η αφορμή γι' αυτή την ασυνήθιστη μεταστροφή;

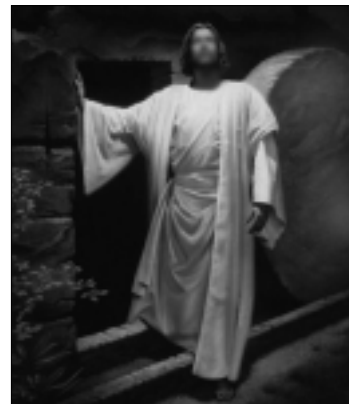
Από αυτά και άλλα γεγονότα, που δεν γνωρίζουμε λεπτομερώς επειδή τα Ευαγγέλια είναι τόσο λιγόλογα, φαίνεται ότι τα αποδεικτικά στοιχεία για την ανάσταση του Χριστού ήταν επαρκή ακόμη και για τους εχθρούς Του.

Απαντώντας τώρα στο ερώτημα γιατί ο Κύριος δεν εμφανίστηκε προσωπικά στις ιουδαϊκές και ρωμαϊκές αρχές, φαίνεται ότι υπάρχουν επίσης σοβαροί λόγοι.

1. Δεν υπήρχε λόγος να δοθούν περισσότερα πειστήρια σε ανθρώπους απρόθυμους να δεχθούν όλα όσα αναφέρθηκαν παραπάνω, όταν μάλιστα η πραγματικότητα της ανάστασής Του είχε ήδη επιβεβαιωθεί από αξιόπιστους, ακόμα και εχθρικούς, μάρτυρες.

2. Προσωπικές, μεταναστάσιμες εμφανίσεις του Ιησού στους Ιουδαίους και Ρωμαίους άρχοντες μόνο περισσότερη ταραχή θα δημιουργούσαν, χωρίς να προσθέσουν τίποτα στο θείο σχέδιο.

3. Οι σκληροτράχηλοι Ιουδαίοι άρχοντες, που δεν συγκινήθηκαν ύστερα από την ανάσταση του Λάζαρου και ήθελαν να σκοτώσουν και τον Λάζα-

ρο και τον Ιησού, γιατί άραγε θα έδειχναν διαφορετική στάση τώρα;

4. Μεταναστάσιμες εμφανίσεις του Ιησού ίσως σκλήραιναν περισσότερο τις καρδιές των ανθρώπων αυτών, που όμως, παρά την κακή διαγωγή τους, εξακολουθούσαν να είναι αντικείμενα της αγάπης του Θεού.

Η εκρηκτική αύξηση του χριστιανικού κινήματος κατά τον πρώτο αιώνα, είναι η καλύτερη απόδειξη για τη δύναμη και αξιοπιστία αυτών των στοιχείων, αφού οι χιλιάδες άνθρωποι της εποχής εκείνης που έγιναν οπαδοί του Ιησού, ήταν σε πολύ καλύτερη θέση να εκτιμήσουν την πραγματικότητα του γεγονότος της ανάστασης. ☛

Μια δεύτερη ματιά

Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ...ΚΑΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ

Καταφερόμενος κατά του Μητροπολίτη Σηλυβρίας κ. Αιμιλιανού κάποιος αναγνώστης, δήθεν “Ορθόδοξος”, έγραψε με αχρείαστη αυθάδεια:

«...είναι θέμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου τι θα κάνει, για τους επισκόπους της αρμοδιότητάς του, που έχουν πέσει στην αίρεση του Οικουμενισμού...»

Εμείς δεν έχουμε λόγο να διαφωνήσουμε με την ως άνω πρόταση, όμως οι

δύο φωτογραφίες που βλέπετε παρακάτω δικαιολογούν, νομίζουμε, να αναρωτιόμαστε, **ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΥΜΑ** της αίρεσης του Οικουμενισμού; Και αν αυτή η αίρεση έχει **ΚΥΡΙΕΥΣΕΙ** το Οικουμενικό Πατριαρχείο, **ΠΟΥ ΑΛΛΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ** οι χωρίς αίρεση ιεράρχες που θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την αίρεση; Φαύλος ο κύκλος που έφτιαξαν φαύλοι άνθρωποι, και για τούτο ασφαλώς δεν φταίει το παρόν έντυπο!

ΠΕΡΙ ΤΑ ΑΜΦΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Για όσα γράψαμε στα τελευταία τεύχη αναφορικά με τα πολυτελή άμφια των αρχιερέων, –που καμία σχέση δεν έχουν ούτε με την ουσία της χριστιανικής εκκλησίας ούτε με την ιστορία της– ακούσαμε “τα εξ αμάξης” από δήθεν “Ορθοδόξους”, οι οποίοι ανέλαβαν το “ευγενές καθήκον” να διαψεύδουν την αλήθεια προκειμένου να υποστηρίξουν το νόθο θρησκευτικό τους “είδωλο”. Το ζήτημα των αμφίων δεν είναι από τα σοβαρότερα, γι’ αυτό και δεν θα δίνουμε άλλη συνέχεια, ωστόσο μόλις δημοσιεύθηκε στον θρησκευτικό τύπο Επιστολή προς την Ι.Σ. του μητροπολίτη Ναυπάκτου κ. **Ιεροθέου**, που ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ περίτρανα τις θέσεις του «Τ», που δεν είναι άλλες από τις επιστημονικά και ιστορικά τεκμηριωμένες – εκτός και αν οι φίλοι μας υποστηρίζουν πως ούτε ο κ. Ιερόθεος γνωρίζει τι λέει και τι εισηγείται προς την Ι.Σ.– όπερ άτοπον. Αναδημοσιεύουμε στο πλαίσιο το τμήμα της επιστολής που αναφέρεται στο υπό συζήτηση θέμα, όπως δημοσιεύθηκε στην επίσημη ιστοσελίδα του Μητροπολίτη. (Πηγή: Εφημερίδα «Εκκλησιαστική Παρέμβαση» Μάρτιος 2005, σελ. 7.)

ση θέμα, όπως δημοσιεύθηκε στην επίσημη ιστοσελίδα του Μητροπολίτη. (Πηγή: Εφημερίδα «Εκκλησιαστική Παρέμβαση» Μάρτιος 2005, σελ. 7.)

Αυτά τα αληθινά λόγια –που κανείς εχέφρων άνθρωπος δε μπορεί να αρνηθεί– κάποιοι θέλουν εθελουφλώντας να τα λησμονούν. Κάποτε είπε ο Χριστός: «**Εάν ήσθε τυφλοί, δεν ηθέλετε έχει αμαρτίαν· τώρα όμως λέγετε ότι βλέπομεν· η αμαρτία σας λοιπόν μένει**» (Ιωάν. 9/9/41). Τι άλλο θα μπορούσαμε να προσθέσουμε εμείς; **❶**

ΓΙΑ ΤΟ «ΧΑΡΑΓΜΑ»...

Παρουσιάσαμε στο προηγούμενο τεύχος στοιχεία για την ανευθυνότητα με την οποία κάποιοι αναφέρονται στα εσχολογικά ζητήματα, γελοιοποιώντας και τους εαυτούς τους και τα

ίδια τα θέματα. Το παρακάτω κείμενο με αναφορές από αρχαίους εκκλησιαστικούς συγγραφείς, τοποθετεί το θέμα σε ορθή βάση που αξίζει να προσεχθεί.

Περί του «αριθμού» του «θηρίου» της Αποκαλύψεως και του δι' αυτού υπονοουμένου «ανθρώπου» πολλά και διάφορα υπό πολλών έχουν ειπωθεί σε διάφορες εποχές, και από άλλους μεν εφηρμόσθη το ελληνικό αλφάβητο για την αποκρυπτογράφηση του αριθμού, από άλλους εχρησιμοποιήθη το εβραϊκό και από άλλους, το λατινικόν. Μερικές φορές, δόθηκαν και ερμηνείες σύμφωνες προς τις προσωπικές ιδέες των ερμηνευτών. Ο Καθηγητής Π. Μπρατσειώτης στο βιβλίο του «Η Αποκάλυψις του Αποστόλου Ιωάννου», αναφέρει μερικές εκ των κατά καιρούς δοθεισών ερμηνειών, και παρατηρεί, ότι καμμία εξ αυτών δεν φαίνεται επαρκώς πειστική», επικαλούμενος δε εκκλησιαστικούς πατέρες αντιγράφει από τον Ειρηναίο: «Ασφαλέστερον και ακινδυνότερον το περιμένειν την έκβασιν της προφητείας ή το καταστοχάζεσθαι και απομαντεύεσθαι ονόματα τυχόντα, πολλών ονο-

μάτων ευρεθῆναι δυναμένων εχόντων τον προειρημένον αριθμόν».

Και ο Ανδρέας Καισαρείας συμπέρανε σωστά:

«Εἰ γὰρ ἔδει σαφῶς γνωσθῆναι τοιοῦτο ὄνομα, τεθειμένος ἂν αὐτό ἀπέκάλυπεν. Ἀλλ' οὐκ ἠυδόκησεν ἡ θεία χάρις ἐν Θεῷ βίβλῳ τοῦ λυμεῶνος ὄνομα γραφῆναι».

(Πηγή: Περιοδικό «Εκκλησιαστική Παράδοσις», Ιαν.-Φεβ. 2005, σελ. 30-31)

Εἶναι θλιβερό, γιὰ πράγματα που τοποθετήθηκαν σωστά ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς χριστιανοσύνης, νὰ βλέπεις σήμερα πλείστους ὅσους νεοφανεῖς “μάντιες” νὰ προσπαθοῦν νὰ παραβιάσουν πόρτες που ὁ Θεός διάλεξε νὰ εἶναι ΚΛΕΙΣΤΕΣ, καὶ μάλιστα νὰ πιστεύουν ὅτι γιὰ τοῦτο εἶναι καλύτεροι ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς πιστοὺς... ❗

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ

Πρέπει να προσέχουν οι συντάκτες θρησκευτικών εντύπων όταν αναφέρονται σε επιστημονικά θέματα που δεν έχουν σπουδάσει. Πριν χρόνια κάποιος έγραψε ότι το νερό «**παγώνει στους 4 βαθμούς Κελσίου**»..., όταν όλοι γνωρίζουν ότι αυτό συμβαίνει στους 0 βαθμούς. Άλλοι μιλούν για την ανύπαρκτη, δήθεν “**ανακάλυψη της Κιβωτού του Νώε**” στο Αραράτ

της Αρμενίας... Πρόσφατα διαβάσαμε ένα άλλο “μαργαριτάρι”, που έλεγε για μια γυναίκα που υπέστη το “**βασανιστήριο του νερού**” και το νερό έβγαινε από το σώμα της από σημεία που δεν είναι δυνατό να γίνει φυσιολογικά. **Αν ζητούν τη συμβουλή κάποιου ειδικού, προστατεύουν και το κύρος τους, και τους αγνώστες από παραπληροφόρηση.** ❗

Π Ο Ι Ο Ι Ε Ι Ν Α Ι Χ Ρ Ι Σ Τ Ι Α Ν Ο Ι ;

Για τον εκλειπόντα Πάπα Ρώμης

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ ἐκδημίᾳ τοῦ Πάπα Ἰωάννου-Παύλου τοῦ Β', τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτη ἑνὸς δισεκατομμυρίου Ρωμαιοκαθολικῶν χριστιανῶν σὲ ὁλόκληρον τὸν πλανήτη μας, ἐκφράζει τὰ θερμότερα συλλυπητήριά Της πρὸς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (5-4-05)

Επιμένουν κάποιοι, δήθεν Ορθόδοξοι, να νομίζουν ότι μόνον εκείνοι είναι Χριστιανοί. Διαφωνεί όμως η Ιερά Σύνοδος και τους αφήνει ΕΚΘΕΤΟΥΣ. ❗

(Οι υπογραμμίσεις του «Τ»)

Στρεβλή κατάσταση

«Πάντες σεις αδελφοί είσθε» (Ματθ. 23/κγ/8)

Μεγάλη έγινε προσπάθεια ανά τους αιώνες, για να πεισθούν οι χριστιανοί ότι στην εκκλησία υπάρχουν ταξικές διαφορές, ότι “δεν είναι όλοι ίσοι”, ότι “κάποιοι είναι ανώτεροι από τους άλλους”, ότι χρειάζονται “μεσίτες και ιερείς” κ.λπ.

Αυτή η πλάνη που εξυπηρετεί τα φιλόδοξα σχέδια σημαντικής μερίδας που θέλει να εξουσιάζει επάνω στους άλλους και να στέκεται γεφυροποιός ανάμεσα στους ανθρώπους και τον Θεό, δυστυχώς έγινε αποδεκτή από τους πολλούς, επειδή αισθάνονται ότι τους απαλλάσσει από περιττές ευθύνες, τις οποίες με τον τρόπο αυτό νομίζουν ότι μεταθέτουν στους ώμους των εκκλησιαστικών ηγετών, και έτσι η εκκλησία χωρίστηκε σε κληρικούς και λαϊκούς...

Επιπλέον, για να αποκτηθεί και να συντηρηθεί το “κύρος” που χρειαζόταν αυτός ο νέος “θεσμός” του κλήρου, ήταν αναγκαίο να περιβληθεί με σχήματα και συστήματα που απαιτούσαν ένα είδος μύησης και διαδοχής,

που θα εξασφάλιζε αποκλειστικότητα στους ημέτερους μα και αποτροπή και “ιερό” φόβο στους πολλούς.

Τα κακά αποτελέσματα αυτής της συμπαιγνίας, την οποία εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο το κοσμικό κράτος, τα βλέπουμε σε όλες τις χριστιανικές ή χριστεπώνυμες ομάδες, τα αντιμετωπίσε ιδιαίτερα έντονα η Ελλαδική Εκκλησία με τα γνωστά γεγονότα και την υποσχθεύσαν δήθεν κάθαρση.

Επειδή δε θέλουμε να επαναλαμβάνουμε εαυτούς, ούτε διεκδικούμε καμία αποκλειστικότητα στη διαπίστωση των κακώς εχόντων, αναδημοσιεύουμε στη συνέχεια ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο από το ορθόδοξο περιοδικό «**Επίγνωσις**» (Άνοιξη 2005, σελ. 13-16),[*] που τόσο ωραία αλλά και ρεαλιστικά αναφέρεται στη ρίζα των παρόντων προβλημάτων.

[*] Προτιμήθηκε η φωτογραφική αναπαραγωγή του κειμένου, ώστε να διατηρηθεί και προβληθεί η εξαιρετική καλλιτεχνική παρουσίαση του περιοδικού.

Οἱ πρόσφατες ἐξελίξεις στὴν ἐλλαδική ἐκκλησιαστική πραγματικότητα, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ προσξενοῦν πόνον καὶ προβληματισμό. Καλὸ θὰ ἦταν ὥστόσο, νὰ γίνουν ὀρισμένες στοιχειώδεις διακρίσεις, μὴπως αὐτὲς συμβάλλουν σὲ μιὰ πιὸ νηφάλια καὶ κυρίως πιὸ οὐσιαστική κατανόηση, ποῦ θὰ διατηρήσει τὴν ἐλπίδα στὶς ψυχές.

Δυστυχῶς, ὑπάρχει πολλή σύγχυση σχετικά μὲ τὸν ὄρο «Ἐκκλησία» καὶ ἐλάχιστη κατανόηση γιὰ τὸ ποιά εἶναι ἡ σχέση τῶν λαϊκῶν μ' αὐτήν. Ἡ Ἐκκλησία νοεῖται ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ὡς θεσμικὸ καθίδρυμα καὶ τουλάχιστον ὁ σκληρὸς πυρῆνας τῆς ταυτίζεται μὲ τὸ ἱερατεῖο. Ἀφήνεται νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι οἱ ἱερωμένοι ἐκπροσωποῦν τὸν Θεὸ ἐνώπιον τῶν πιστῶν -καὶ πάντως διατηροῦν μιὰ ιδιαίτερη σχέση μαζί Του, παρέχοντας ἄφεση ἁμαρτιῶν σὸ ὄνομά Του. Πρόκειται γιὰ μιὰ κλειστὴ ἀντίληψη, ποῦ ἀξιολογεῖ ἀντικειμενικὰ τὸν κληρὸ ὑπεράνω τοῦ λαοῦ, τὸν ἐνδύει μὲ ἐξουσιαστικές ιδιότητες καὶ πνευματικὴ αὐθεντία καὶ συνάμα τὸν ὑψώνει σ' ἓνα τεχνητὸ ἡθικὸ βᾶθος.

Οἱ λαϊκοί, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, παίζουν ἓναν ρόλο ἄβουλων ἀκόλουθων. Νιώθουν ὅτι ἐξαρτῶνται πνευματικὰ ἀπολύτως ἀπὸ τοὺς ἱερωμένους. Ὁχι μόνον ἀναθέτουν ὅλη τὴν πνευματικὴ εὐθύνη γιὰ τὴ ζωὴ τους καὶ τὴν Ἐκκλησία στοὺς κληρικούς, ἀλλὰ ταυτόχρονα αἰσθάνονται ὅτι οἱ ἴδιοι δὲν ἔχουν καμία πνευματικὴ δύναμη ἢ πνευματικὴ ιδιότητα ποῦ νὰ τοὺς ἐπιτρέψει ἢ νὰ τοὺς καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ παρέμβουν, νὰ διορθώσουν ἢ νὰ ἀναπληρώσουν τὰ ἐλλείμματα τῆς σημερινῆς Ἐκκλησίας. Ἐκχωροῦν τὴν πνευματικὴ τους ιδιότητα καὶ ὑποχρέωση νὰ ἀσκήσουν καὶ οἱ ἴδιοι πνευματικὰ χαρίσματα, ἀπὸ ἄγνοια, ἀπὸ μιὰ ἀνάγκη ὑποταγῆς καὶ καθοδήγησης, ἀπὸ ἀδιαφορία καὶ ἀπὸ προσκόλλησι στὴ δική τους καθημερινὴ ἐκκοσμίκευση, ἀπὸ προσήλωσι σὸ κινῆμα τῆς καθημερινῆς μιζέριας ἢ τῆς κάθε μικρῆς ἡδονῆς.

Αὐτὴ ἡ στρεβλὴ κατάσταση χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ ὑποκρισία, ποῦ εὐκολὰ τὴ διακρίνει ὁ καθένας: Οἱ κληρικοὶ προβάλλουν τὰ πνευματικὰ χαρίσματα ποῦ θεωροῦν ὅτι «κατέχουν», τὰ θωρακίζουν μὲ κάθε θεσμικὸ τρόπο καὶ τὰ ἐπεκτείνουν διαπλεκόμενοι καὶ μὲ κοσμικὲς ἐξουσίες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅμως, δὲν παύουν νὰ εἶναι ἀδύναμοι ἀνθρώποι, ποῦ ὑφίστανται κι

αὐτοὶ τὰ πάθη τοῦ κάθε θνητοῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Ὑποθετώντας μάλιστα μιά ἐξουσιαστική ἱεραρχική δομή, βλέπουν ἐπιπλέον σέ ὅλα τὰ πάθη τοῦ συνδέονται μέ τήν ἀσκηση τῆς ἐξουσίας. Τό ἀποτέλεσμα συχνά, καί ὄχι σπάνια, εἶναι αὐτό τό θῆατρο καί ὁ διασυρμός τοῦ ὁποίου σήμερα γινόμαστε μάρτυρες. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία εἶναι «τῶν κληρικῶν», τότε ὁ λαϊκός μπορεῖ νά κρύβεται ὑποκριτικά κι αὐτός πίσω ἀπό μιά ἀλήτικη περιφρόνηση πρὸς τοὺς «ἐκπροσώπους» τοῦ κλήρου, γαυριώντας ἡδονικά γιὰ τήν κατάντια τους, ἡ ὁποία νομίζει ὅτι δικαιώνει μέ φυσικό τρόπο τή δική του ἀχρεϊότητα καί τή δική του ἐχθρότητα πρὸς τήν Ἐκκλησία. Ἀντί γιὰ πολίτες τοῦ οὐρανοῦ, κληρικοί καί λαϊκοί χάνουμε συχνά τήν ἴδια τήν ἀξιοπρέπειά μας.

Οἱ ἱστορικοί λόγοι τοῦ καλλιέργησαν τίς παραπάνω νοοτροπίες ἔχουν καταγραφῆ καί συζητηθῆ ἄλλοι, μέ ὥριμο θεολογικό λόγο. Ὅμως, ἡ ἀγνοια θά διαρκεῖ ὅσο οἱ ἴδιοι οἱ ποιμένες συντηροῦν μιά διαστρεβλωμένη εἰκόνα γιὰ τήν Ἐκκλησία καί ἐπιμένουν νά τή μεταγγίζουν στό λαό, τοῦ συνήθως στερεῖται ἄλλης πνευματικῆς τροφῆς.

Οἱ συνέπειες αὐτῆς τῆς κληρικαλιστικῆς ἀντίληψης εἶναι ἡ διάσπαση τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χωρισμός της σέ ἄρχοντες καί ἀρχομένους. Ὁ κορμός καί ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας ταυτίζεται μέ τοὺς ἄρχοντες. Οἱ ἀρχόμενοι ἔγιναν ἓνα εἶδος «στελεχῶν» τοῦ προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους. Ἄν σήμερα ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψη ὅτι ἡ Ἐκκλησία περνᾷ «σοβαρότατη κρίση» καί χρήζει «κάθαρσης», εἶναι γιατί ἐμφανίζονται νά πᾶσχουν οἱ θεσμικοί της ταγοί, αὐτοὶ τοῦ γιὰ τή συντριπτική πλειοψηφία ἀπαρτίζουν καί ἐξαντλοῦν τό νόημα της. Κάθε «θεσμικό» κατῆρμα καταρρεῖ ὅταν ὑφίσταται ἑλλειμμα ἀρχῆς ἢ κρούσματα διαφθορᾶς τῆς κεφαλῆς του.

Ἡ κρίση στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, θά εἶχε διαφορετικό ἀντίκτυπο καί θά πλῆγωνε λιγότερο τοὺς πιστοὺς, ἐάν κατανοοῦσαμε τήν Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ: Σῶμα ἀγάπης καί ἰσότητος, οἰκογένεια τοῦ δέν γνωρίζει ἄλλη ἱεραρχία ἀπὸ αὐτήν τῆς ἀγάπης τῶν πατέρων καί τῶν μητέρων, τῶν υἱῶν καί θυγατέρων καί ἀδελφῶν. Μοναδικός ἱεραρχός τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ἐκεῖ τοῦ εἶναι ὁ Χριστός τίποτα δέν λείπει.

Τὰ πνευματικά χαρίσματα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κοινά γιὰ λαϊκοὺς καί κληρικούς. Εἶναι χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί δέν τὰ κατέχει κανέ-

νας μέ μηχανικό τρόπο. Ἡ ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, πού περιλαμβάνει καί τούς πιστούς, δέν γνωρίζει διακρίσεις πνευματικῆς τάξης. Τό ἴδιο πνευματικό χάρισμα πού λαμβάνει ὁ κάθε πιστός μέ τό βάπτισμα, τό ἴδιο ἔχει καί ὁ διάκονος, ὁ πρεσβύτερος καί ὁ ἐπίσκοπος, ὁ καθένας μέ τή δική του δυναμική νά τό αὐξήσει καί νά τό καλλιεργήσει, ἀσκητικά καί θυσιαστικά, προσφέροντάς το ὡς λατρεία καί ἀναφορά πρὸς τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία. Τήν ἴδια ἱερατική πνευματική δύναμη, τό ἴδιο ἱερατικό χάρισμα νά γίνεται δοχεῖο τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί νά τό διαμεσολαβεῖ πρὸς τήν κτίση ἔχει ὁ κάθε πιστός, ὅπως καί ὁ κάθε πρεσβύτερος καί ἐπίσκοπος. "Ολοι εἴμαστε καλεσμένοι στόν ἴδιο ἀσκητικό ἀγῶνα. Συμμετέχουμε σέ κοινή προσκλήση ὑπακοῆς πρὸς τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία· στό ἴδιο χρέος ἀγάπης πρὸς τόν συνάνθρωπο· στήν ἴδια δυνατότητα προσφοράς στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ καθένας κατὰ τά μέτρα του.

Οἱ διακρίσεις τῶν χαρισμάτων στήν Ἐκκλησία δέν εἶναι πνευματικές, ἀλλά «λειτουργικές». Δέν ἀντανακλοῦν ἄλλα «ποσά» χαρισμάτων, οὔτε διαφορετικῆς «φύσεως» «εἰδικά» χαρίσματα πού ἔχουν οἱ κληρικοί καί στεροῦνται οἱ ἀπλοί πιστοί. Οἱ διαφορές εἶναι στίς «λειτουργίες», στούς ρόλους πού καλεῖται νά παίζει ὁ καθένας, ὥστε νά λειτουργήσει μέ ὑγίή τρόπο τό σῶμα.

"Οταν κανείς τοποθετήσῃ τά τελευταῖα γεγονότα μέσα σ' ἓνα τέτοιο πλαίσιο κατανόησης, θά διαπιστώσῃ ὅτι ἡ φανέρωση τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ κλήρου καθόλου δέν δικαιολογεῖ ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ μία στάση ἱεροεξεταστικῆς μομφῆς καί περιφρόνησης. "Οταν ἓνα μέλος τοῦ σώματος ἀσθενεῖ, πᾶσχει στήν πραγματικότητα ὁλόκληρο τό σῶμα. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού ἡ ἔννοια τῆς «κάθαρσης» ἀκούγεται τόσο ξένη πρὸς τό ἐκκλησιαστικό νόημα. Ἡ κάθαρση ἀπαιτεῖ ἀποκοπή τοῦ ἄρρωστου μέλους, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τό μῖασμα, θυσία ἐξιλεωτική. Ἡ ἐκκλησία ὅμως ποτέ δέν γνώρισε ἄλλη θυσία ἀπὸ τό συντετριμμένο πνεῦμα καί τή συντετριμμένη καρδιά. Στήν ἐκκλησιαστική γλώσσα ὀνομάζουμε τήν «κάθαρση» μετά-νοια, ἀλλαγὴ τοῦ νοῦ, ἐπιστροφή στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τήν κοινωνία τῶν ἀδελφῶν.

Εἶναι πολλοί αὐτοί πού μιλοῦν γιά σκανδαλισμό. "Ομως τό σκάνδαλο στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας προκύπτει μόνο ἀπὸ τήν ἀλλοίωση τῆς ἀλήθειας τῆς. Οἱ χριστιανοί δέν σκανδαλίζονται ἀπὸ τήν ἁμαρτία γιατί γνωρίζουν ὅτι

ἡ ἐπίγνωση τῆς ἀστοχίας ὁδηγεῖ στή νήψη καί στόν καθαρισμό τῆς συνείδησης. Αὐτό πού πονᾷ τοὺς χριστιανοὺς σήμερα δὲν εἶναι ἡ «πτώση», γιατί μ' αὐτὴν εἶναι ζυμωμένη ἡ καθημερινότητά τους. Πονᾷ ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὸν ἐκκλησιαστικό τρόπο καί τὸν θεολογικό λόγο. Ἀδυνατοῦμε νὰ ἐκκλησιαιοψήσουμε τὸν κόσμον, ὑπερβολικά ἀπασχολημένοι μὲ μιὰ ἐξωτερικὴ κοινωνικὴ δραστηριότητα. Ξεχνοῦμε ὅτι ἡ μόνη γνήσια κοινωνία εἶναι αὕτη τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, πού ἐπιχέεται στοὺς ἀνθρώπους ὅταν αὐτοὶ μῶν στον κόσμο νὰ τὸ ζητήσουν ἀληθινά.

Ἀ.Μ.

Με μεγάλη εὐκρίνεια ὁ κ. Α.Μ. ὁμολογεῖ ὅτι ἐδῶ ἔχουμε μιὰ ΣΤΡΕΒΛΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ. Κι αὕτη ἡ στρεβλὴ κατάσταση, λέει, **«χαρκτηρίζεται ἀπὸ μιὰ υποκρισία»**.

Οἱ κληρικοὶ ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀγνοία τοῦ κόσμου καὶ καλλιεργοῦν τὴν ἀντίληψη ὅτι ἐκεῖνοι «ἐκπροσωποῦν τὸν Θεό»... καὶ ὅτι «διατηροῦν μιὰ ιδιαίτερη σχέση μαζί Του»...

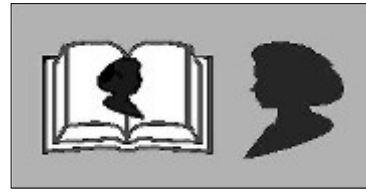
Οἱ λαϊκοί, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, «παίζουν ἓνα ρόλο ἀβουλῶν ἀκόλουθων» ἐνῶ ταυτόχρονα «αἰσθάνονται ὅτι οἱ ἴδιοι δὲν ἔχουν καμία πνευματικὴ δύναμη ἢ πνευματικὴ ιδιότητα πού νὰ τοὺς ἐπιτρέπει ἢ νὰ τοὺς καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ παρέμβουν, νὰ διορθώσουν ἢ νὰ ἀναπληρώσουν τὰ ἐλλείμματα τῆς σημερινῆς Ἐκκλησίας».

«Ἡ κρίση στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, θὰ εἶχε διαφορετικὸ ἀντίκτυπο καὶ θὰ πλήγωνε λιγότερο τοὺς πιστοὺς,» λέει ὁ ἀρθρογράφος, «ἐὰν κατανοούσαμε τὴν Ἐκκλησία ὡς Σῶμα

Χριστοῦ: Σῶμα ἀγάπης καὶ ἰσότητος, οἰκογένεια πού δὲν γνωρίζει ἄλλη ἱεραρχία ἀπὸ αὐτὴν τῆς ἀγάπης τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων, τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων καὶ ἀδελφῶν. Μοναδικὸς ἱερουργὸς τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Εκεί πού εἶναι ὁ Χριστός τίποτα δὲν λείπει.»

Επαναλαμβάνουμε ὅτι ὁ γράφων τὶς παραπάνω ὁθρὲς διαπιστώσεις, εἶναι **συνειδητὸς Ἑλληνας Ὁρθόδοξος Χριστιανός**, οὔτε «ἐθνικὸς προδότης» οὔτε «προβατόσχημος αἰρετικὸς λύκος»...

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, λοιπόν, νὰ εἶναι κάποιος «προτεστάντης», καθὼς λένε μερικοί, γιὰ νὰ βλέπει καὶ νὰ λέει τὴν ἀλήθεια. Εὐκρίνεια χρειάζεται καὶ φόβος Θεοῦ, πού ὅμως –λυπηρό– ἀπουσιάζει ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων! ❧

Η ειρήνη των πιστών

Ειρήνη, κάτι που όλοι ποθούν αλλά ελάχιστα έχουν. Καθώς σκεφτόμουν το θέμα, ξεχώρισα στο νου μου τρεις διαφορετικές πλευρές του.

Πρώτη έβαλα την ειρήνη με τον Θεό. Αυτή την αποκτούν όσοι μετανοούν ειλικρινά για τις αμαρτίες τους και δέχονται τη συγχώρεση που προσφέρει ο Θεός μέσω του Χριστού. Διαβάζουμε: «**Διότι αυτός είναι η ειρήνη ημών, όστις έκαμε τα δύο εν και έλυσε το μεσότοιχον του φραγμού, καταργήσας την έχθραν εν τη σαρκί αυτού (...) φέρων ειρήνην**» (Εφεσ. 2/β/14-15)

Δεύτερη έβαλα την ειρήνη με τους γύρω μας. Οικογένεια, αδελφοί στην εκκλησία, φίλοι, τους ανθρώπους γενικότερα. Η επιδίωξη και η διατήρηση αυτής της ειρήνης θέλει πολλή δουλειά, έχει κόστος, απαιτεί θυσίες και δεν εξαρτάται πάντα μόνο από εμάς. Γι' αυτό και στο λόγο του Θεού διαβάζουμε: «**Ει δυνατόν, όσον το αφ' υμών ειρηνεύετε μετά πάντων ανθρώπων**» (Ρωμ. 12/ιβ/18). Είναι πολύ μεγάλο θέμα, σπουδαίο και δύσκολο να το αναπτύξει κανείς με λίγα λόγια.

Τρίτη έβαλα την εσωτερική ειρήνη. Την ειρήνη που εν πολλοίς εξαρτάται από εμάς, αν την έχουμε και την απολαμβάνουμε. Ίσως κάποια θα ρωτούσε: Ο Χριστός δεν είναι που μας δίνει αυτή την ειρήνη; Δεν είπτε, «**Ειρήνην αφίνω εις εσάς, ειρήνην την εμμήν δίδω εις εσάς, ουχί καθώς ο κόσμος δίδει, σας δίδω εγώ**»; (Ιωάν. 14/ιδ/27). Χωρίς αμφιβολία, την ειρήνη την δίνει ο Χριστός αλλά αυτό δεν γίνεται θαυματουργικά.

Ψάχνοντας τη Βίβλο βρήκα μερικές ενδιαφέρουσες προϋποθέσεις:

1. Η αγάπη μου για το Νόμο του Θεού. Στον Ψαλμό ριθ/119/165 διαβάζουμε: «**Ειρήνην πολλήν έχουσιν οι αγαπώντες τον νόμον σου· και εις αυτούς δεν υπάρχει πρόσκομμα.**» Και αγαπώ το Νόμο του Θεού σημαίνει ΥΠΑΚΟΥΩ ΣΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Η υπακοή γεννά μέσα μας ειρήνη, ενώ αντίθετα η ανυπακοή φέρνει ανησυχία, λύπη ή και ενοχή.

2. Η απουσία μεριμνών. Στην Επιστολή προς Φιλιππησίους (4/δ/6-7), διαβάζουμε: «**Μη μεριμνάτε περί μηδενός, αλλ' εν παντί πράγματι ας γνωρίζωνται τα ζητήματά σας προς τον Θεόν μετ' ευχαριστίας διά της προσευχής και της δεήσεως. Και η ειρήνη του Θεού η υπερέχουσα πάντα νουν θέλει διαφυλάξει τας καρδίας σας και τα διανοήματά σας διά του Ιησού Χριστού.**»

Μέριμνα είναι έλλειψη εμπιστοσύνης στον Θεό. Όλοι αναθέτουμε με προσευχή τα ζητήματά μας στον Θεό αλλά τι κάνουμε μετά; Δυστυχώς, πολλές φορές δεν αναπαυόμαστε αλλά εξακολουθούμε ν' ανησυχούμε και να σχεδιάζουμε δικές μας λύσεις. Το μυαλό εργάζεται αδιάκοπα. Διάφορες σκέψεις περνούν απ' αυτό, ιδιαίτερα όταν είμαστε μόνες. Πληροφορίες με τις οποίες το έχουμε φορτώσει, τις επεξεργάζεται με αποτέλεσμα να βγάξει διάφορα συμπεράσματα, είτε ευχάριστα, είτε δυσάρεστα. Έχω γνωρίσει γυναίκες, ιδιαίτερα ηλικιωμένες, που έχουν στο μυαλό τους μόνο μία δισκέτα, που εγώ την ονομάζω "Δισκέτα των παραπόνων". Σ' αυτήν περιέχονται πράγματα που προκαλούν λύπη, ανησυχία, και ό,τι άλλο στενόχωρο μπορεί να φανταστεί κανείς.

Γιατί ν' απασχολούμαστε με τα δυσάρεστα αυτά πράγματα; Γιατί να σκεφτόμαστε μόνο όσα άσχημα έχουν συμβεί στη ζωή μας και, το χειρότερο, όσα άσχημα πράγματα...θα μπορούσαν να μας συμβούν στο μέλλον; Το μοναδικό αποτέλεσμα αυτής της τακτικής, είναι να έχουμε διαρκώς θλίψη και κακά επακόλουθα στην υγεία μας. Οι γιατροί βεβαιώνουν ότι πολλές αρρώστιες έχουν την αρχή τους στον ψυχικό κόσμο. Αιώνες πριν, ο λόγος του Θεού υπογράμμιζε: **«Η ευφραίνομένη καρδιά δίδει ευεξίαν ως ιατρικόν· το δε κατατεθλιμμένον πνεύμα ξηραίνει τα οστά»** (Παρ. 17/ιζ/22).

Η προτροπή του Παύλου **«Πάντοτε χαίρετε»** (Α' Θεσ. 5/ε/16), απαιτεί να εκπαιδευτούμε να συλλογίζομαστε πράγματα που μας φέρνουν χαρά και, δόξα στον Θεό, αυτά δεν είναι λίγα! Κοιτάζοντας η κάθε μία στη ζωή της, θα βρει αρκετά ώστε να γεμίζει η σκέψη της μ' αυτά, να χαίρεται και να δοξάζει τον Κύριο.

3. Το περιεχόμενο της σκέψης μας. Με τι πρέπει να γεμίζει η σκέψη μας; Διαβάζουμε στην Επιστολή προς Φιλιππισίους 4/δ/8: **«Όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθαρά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, αν υπάρχει τις αρετή και εάν τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε»** (Φιλιπ. 4/δ/8).

Πού προτρέπει το Πνεύμα του Θεού να στρέφουμε το λογισμό μας; Όσο κακός ή στριμμένος κι αν είναι κάποιος από το περιβάλλον μας, δεν έχει επάνω του κάποια αρετή; Δεν έχει έστω κάτι το ελάχιστο, για το οποίο θα μπορούσαμε να τον επαινέσουμε; Ε, λοιπόν, αυτό θα πρέπει να ψάχνουμε κι αυτό μόνο θα πρέπει να σκεφτόμαστε. Και, προσέξτε· δε λέει εδώ να λέμε την αρετή και τον έπαινο στους άλλους, ενώ μέσα μας θα σκεφτόμαστε αρνητικά. **«Ταύτα συλλογίζεσθε»!** τονίζει. Με το συλλογισμό δε βλάπτουμε κανένα, θα έλεγε κάποιος. Λάθος! Προξενούμε μεγάλη βλάβη στον ίδιο μας τον εαυτό, πνεύμα και σώμα. Είναι ανάγκη ν' αλλάξουμε δισκέτα στην αποθήκη της καρδιάς μας, και το

νου μας να τον γεμίσουμε με το λόγο του Θεού.

4. Η γνώση του Λόγου του Θεού. **«Ο λόγος του Χριστού ας κατοική εν υμίν πλουσίως»** (Κολ. 3/γ/16). Το Πνεύμα του Θεού θέλει να μας στηρίξει, να μας ενισχύσει, αλλά αν δεν γνωρίζουμε εδάφια από τη Γραφή, τι θα μας θυμίσει; Ο Χριστός είπε στους μαθητές Του ότι το Άγιο Πνεύμα **«θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς»** (Ιωάν. 14/ιδ/26). Από αυτά που επί τρία και χρόνια δίδασκε ο Κύριος στους μαθητές Του, αυτά θα τους υπενθύμιζε το Πνεύμα.

Πολλές φορές χανόμαστε και βουλιάζουμε επειδή δυσάρεστες σκέψεις κατάφεραν να τρυπώσουν στο νου μας. Αλλά και ο Διάβολος κάνει το μέρος του για να τις μεγαλοποιήσει. Το αποτέλεσμα είναι πονάκια στο στομάχι, τσιμπήματα στο στήθος, προβλήματα στα έντερα και άλλα παρόμοια επακόλουθα. Οι ψυχολόγοι λένε να μη σκεφτόμαστε αρνητικά αλλά θετικά. Εμείς θα πούμε να σκεφτόμαστε χριστοκεντρικά.

5. Η αδιάλειπτη προσευχή. Όταν ο νους είναι γεμάτος με υποσχέσεις του Θεού και εξασκηθούμε στο **«Αδιαλείπτως προσεύχεσθε»** μαζί με όλες τις προτροπές που υπάρχουν στα χωρία Α' Θεσ. 5/ε/17-23, δε θα υπάρχει χώρος στο μυαλό μας για βλαβερές σκέψεις και **«ο Θεός της ειρήνης»** θα μας αγιάσει ολοκληρωτικά.

Την αλλαγή αυτή όμως δε θα την επιτύχουμε από τη μία μέρα στην άλλη. Θα χρειαστεί προπόνηση. Όπως πρέπει πάντα να είμαστε άγρυπνες ώστε να μη αμαρτήσουμε, έτσι χρειάζεται να καταβάλουμε προσπάθεια για ν' απομακρύνουμε τις λάθος σκέψεις, μόλις αντιληφθούμε την παρουσία τους και έτσι να διατηρήσουμε την εσωτερική μας ειρήνη. **«Η ειρήνη του Θεού η υπερέχουσα πάντα νουν θέλει διαφυλάξει τας καρδιάς σας και τα διανοήματά σας διά του Ιησού Χριστού»** (Φιλιπ. 4/δ/7). Αμήν.

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

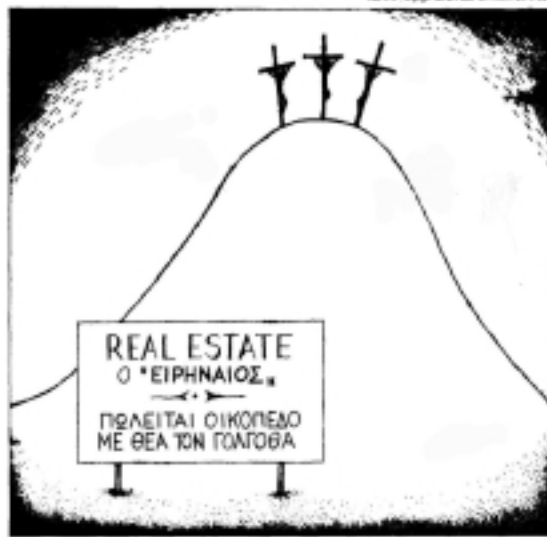
ΟΙ ΠΑΡΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ...

Τα θλιβερά γεγονότα που σημάδεψαν εφέτος τους εορτασμούς του Πάσχα στα Ιεροσόλυμα δεν είχαν προηγούμενο. Θλιβερότερη απ' όλους όμως ήταν η σκιά του "Πατριάρχη" κ. **Ειρηναίου**, που κάθε άλλο παρά τίμησε το ρόλο του με τις αλλοπρόσαλλες πράξεις και εκδηλώσεις του.

Δεν ξέρουμε αν όλα όσα του καταμαρτυρούν, για εκμετάλλευση της παρουσίας του Πατριαρχείου κ.λπ., είναι αληθή, υπερβολές ή ψεύδη. Το βέβαιο είναι πως **το εμπόριο της θρησκείας ΑΝΕΚΑΘΕΝ ΑΝΘΟΥΣΕ** στη Σιών, κι ήταν εκεί που ο Σωτήρας μας μίλησε για ιεράρχες που έκαναν τον οίκον του Θεού, «**οίκον εμπορίου και σπήλαιον ληστών**». ❶

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ

The KYP Group - 4527580777554-24-02

«ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ ΚΑΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ»...

Ο κ. **Ειρηναίος** χαρακτήρισε μ' αυτές τις λέξεις όσους –μεταξύ των οποίων και εμείς– **αμφιβάλλουμε για το "θαύμα" του "Αγίου Φωτός"**. Όμως κι αν όλα τα άλλα επιχειρήματα απουσίαζαν –για τα οποία ξανά έχουμε γράψει– και μόνο το γεγονός ότι εφέτος το

“φως” αυτό “μεταδόθηκε” από τα δικά του χέρια, θα ήταν αρκετό για να μας κάνει να αμφιβάλλουμε για οποιαδήποτε θεία συνέργεια σ' αυτό το κατά τα λοιπά ενδιαφέρον “πυρολατρικό” φαινόμενο (για να περιοριστούμε μόνο σ' αυτόν τον χαρακτηρισμό). ❶

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ “ΑΓΙΟΥ” ΦΩΤΟΣ

Επειδή ο κ. **Ειρηναίος** φοβήθηκε τις αντιδράσεις των Παλαιστινίων Ορθόδοξων –που όμως αυτοί αποτελούν το ποίμνιο του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων–, κατά την τελετή της αφής του “Αγίου Φωτός” προτίμησε να συνεργαστεί μόνο **ΜΕ ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΥΣ αστυνομικούς και τουρίστες από Ελλάδα και Ρωσία. Και θέλουν ύστερα να πιστέψουμε ότι ο Πατριάρχης θεόθεν ΕΛΑΒΕ ΤΟ “ΑΓΙΟ ΦΩΣ”.**

Αν όμως το “άγιο” φως ο κ. Ειρηναίος το ΕΛΑΒΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ, τότε είχε την έγκρισή Του και κακώς τον καθαίρεσαν οι επίσκοποι (Βλέπε παρακάτω). Αν όμως καλώς τον καθαίρεσαν επειδή δεν ήταν άξιος της θέσης του, τότε ΔΕΝ ΕΛΑΒΕ ΤΟ ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ. Πρέπει λοιπόν να μας πουν πιο από τα δύο είναι αληθινό επειδή «ο Θεός δεν εμπαίζεται»! **✚**

ΓΛΩΣΣΑ ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΑ...

Μιλώντας ο κ. Χριστόδουλος στη Χρυσοπηλιώτισσα (10-4-05) είπε μεταξύ άλλων:

«**Θυμάμαι τα πλήθη που είχαν μαζευτεί έξω από την Μητρόπολη όταν είχε έρθει εδώ η εικόνα του Άξιον Εστί από το Άγιον Όρος. Θα θυμάστε πόσα εκατομμύρια ανθρώπων περίμεναν στην ουρά ώρες ολόκληρες προκειμένου να γονατίσουν μπροστά στην εικόνα, και να της πουν τα προβλήματά τους και να της ζητήσουν τη βοήθειά τους. Αυτή είναι η πίστη μας και η Εκκλησία μας. Αυτή την πνευματική δύναμη εκφράζει.**»

Γιατί παραξενεύονται λοιπόν κάποιοι, όταν λέμε πως οι πνευματικοί του ταγοί εί-

ναι υπεύθυνοι για τα ζοφερά σκοτάδια στα οποία βρίσκεται ο λαός μας; Αν ο Αρχιεπίσκοπος θαυμάζει που τα εκατομμύρια των Ελλήνων **ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΖΗΤΟΥΝ ΒΟΗΘΕΙΑ**, τότε γιατί διαμαρτύρεται όταν λένε τους Έλληνες σύγχρονους **ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΣ**; Αν «**αυτή είναι η πίστη**» του λαού και «**η πνευματική δύναμή**» του, διόλου ας μην απορούν που μέντιουμ και χαρτορίχτρες ζουν και βασιλεύουν...

Κάθε λογικός άνθρωπος θα περίμενε να πει επίσης ο Αρχιεπίσκοπος και τι έγιναν τα εκατομμύρια που συγκεντρώθηκαν από την εκμετάλλευση αυτής της “πίστης”. Ύστερα κάποιοι περιμένουν, αφέλως, την “αυτοκάθαρση”... **✚**

Τ’ ΑΒΓΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ...

Για την ειδωλολατρική προέλευση του εθίμου των αβγών, κόκκινων κ.λπ., και ότι δεν έχουν καμία σχέση με την Ανάσταση του Χριστού, έχουμε γράψει στο παρελθόν. Το θέμα έφερε στην επικαιρότητα έκθεση σχετικής συλλογής του διεθνολόγου κ. Ν. Παπαγεωργίου που τις μέρες αυτές έλαβε χώρα στο «Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο» της Αθήνας με τίτλο «**Διακοσμημένα πασχαλινά αβγά απ’ όλο τον κόσμο**», όπου εκτέθηκαν περισσότερα

από 1.500 αβγά, ζωγραφισμένα και διακοσμημένα με διάφορα υλικά και τεχνικές.

Τα σχέδια αντιπροσωπεύουν επικλήσεις για ζωή, προστασία, γονιμότητα ή ακόμη και μυστικές δυνάμεις μέσα από τις λαϊκές δοξασίες, αφού η μαγική χρήση του αβγού σχετίζεται με γιορτές και σημαντικές στιγμές της ζωής Σλάβων, Περσών, Ρωμαίων, Κελτών, Κινέζων, Ινδιδίων, Ρώσων κ.λπ.

Η απορία μας είναι, αφενός ο χαρακτη-
ρισμός ως “πασχαλινών” των σαφώς ειδω-
λολατρικής προέλευσης αβγών της έκθε-

σης, και αφετέρου η επιλογή του «*Βυζαντινού και Χριστιανικού*» μουσείου ως χώ-
ρου “κατάλληλου” γι’ αυτήν. **❶**

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΩ...»

Από τη “διαθήκη” του αποβιώσαντος
κομμουνιστή πολιτικού Χαρίλαου
Φλωράκη, ξεχωρίζουμε τα εξής:

«**Θέλω να επιστρέψω και να ταφώ
στον τόπο που γεννήθηκα στο Παλιοζο-
γλώπι και συγκεκριμένα στον Αηλιά για
να’ χω αγνάντιο. Ο τάφος να είναι α-
πλός, μόνο να φραχτεί για να μην με ξε-
χώσουν τα αγρίμια. Δεν θέλω λόγους και
στεφάνια.**»

Δυο πράγματα θα ξεχωρίσουμε:

(α) Την απροκάλυπτη δίψα για συνέχεια
και άρνηση του χαμού (**να επιστρέψω,**

να ’χω αγνάντιο), που φανερώνουν το
μεγάλο υπαρξιακό πρόβλημα όσων δεν
έχουν Θεό και Ευαγγέλιο, γι’ αυτό και
δικαιολογημένη η αμηχανία τους.

(β) Την αξιέπαινη λιτότητα (**ο τάφος να
είναι απλός, δεν θέλω λόγους και στε-
φάνια**), τόσο διαφορετική από άλλους,
που θέλουν μεγαλεία ακόμη και στην
κηδεία τους.

Σημειώνουμε και τον αποχαιρετισμό του
«Ριζοσπάστη», που έγραψε: «**Καλό κατεύο-
διο**», απ’ ότι ξέρουμε, όμως, κατεβόδιο εύ-
χονται μόνο σε ζωντανούς. **❷**

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

ΑΠΕΤΑΞΑΝΤΟ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΑΙΟ

Παρελθόν, πλέον, αποτελεί ο κ. Ει-
ρηναίος. Ύστερα από την καθαίρε-
σή του από την Ι.Σ. της Ιερουσαλήμ,
–που τον χαρακτήρισε ότι «**διακατέχεται
αθεραπεύτως υπό πνεύματος ψευδο-
λογίας**» και ύποπτο «**ψυχοπαθολογικής
καταστάσεως**»–, την άρνηση του να πα-
ραιτηθεί “ευσχημόνως” και τα θλιβερά
επεισόδια που επακολούθησαν, η Πα-
νορθόδοξη Σύνοδος που συνήλθε χθες
στο Φανάρι (24-5-05) τον διέγραψε από
τα δίπτυχα, αποκόπτοντάς τον έτσι από
το σώμα της Ορθοδοξίας.

Αν ο διάδοχος του “**ανθρώπου του κ.
Χριστόδουλου**” θα είναι καλύτερος, θα
φανεί εν καιρώ. Δυστυχώς, και στα Ιερο-
σόλυμα ενδιαφέρονται περισσότερο για
τον ΧΡΥΣΟ παρά για τον Χριστό, για τη

δόξα παρά για τη διακονία, για το θεα-
θήναι παρά για το ζειν, γι’ αυτό και οι
πικροί καρποί είναι αναπόφευκτοι.

Σημειώνουμε με λύπη τη ζημιά που
υπέστη διεθνώς η χριστιανοσύνη και
πόσα θα είχαν αποφευχθεί αν όντως
πρυτάνευε στη ζωή της κοσμικής εκ-
κλησίας το Άγιο Πνεύμα.

Τίθεται όμως ένα επιπλέον ερώτη-
μα, επειδή, όπως μας λένε, όλοι οι πα-
ραπάνω –και ο καθαιρεθείς και οι κα-
θαιρέσαντες αυτόν– «**ίστανται εις τύ-
πον και τόπον Χριστού**».

Έτσι θα έκανε ο Χριστός αν ήταν α-
νάμεσά μας; Οπωσδήποτε Ο ΧΙ !

**Για τούτο και ο παραπάνω λόγος
αποδεικνύεται ένα ακόμη μεγάλο
ΨΕΜΑ των καπήλων της πίστης!!!** **❸**

Πηγές: ΜΠΕ, ΑΠΕ, www.skairadio.gr, www.flash.gr, «Καθολική», «Ελευθεροτυπία», «Ριζοσπάστης», κ.λπ.

« Δ Ι Κ Α Ι Ο Σ Υ Ν Η Ν Μ Α Θ Ε Τ Ε »

Στο εξώφυλλο του τεύχους Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 2004 παρουσιάσαμε φωτογραφία Αμερικανού στρατιώτη που σκότωνε εν ψυχρώ Ιρακινούς τραυματίες μέσα σε τζαμί στη Φαλούτζα του Ιράκ.

Πριν από λίγες ημέρες αυτός ο στρατιώτης κρίθηκε ΑΘΩΟΣ από τους προϊσταμένους του, επειδή δήθεν βρισκόταν “σε άμυνα”...

Αν όμως αυτός ο δύστυχος πεζοναύτης μπορούσε ίσως να προβάλλει κάποια “δικαιολογητικά” (το νεαρό της ηλικίας, ότι εκτελούσε διαταγές, αναβρασμό ψυχής κ.λπ.), τίποτα δε μπορεί να δικαιολογήσει τους “ηγέτες” του, οι οποίοι αποδεικνύονται ως αναμφισβήτητοι **ΗΘΙΚΟΙ ΑΥΤΟΥΡΓΟΙ** και κατασκευαστές **ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ**.

Τέτοιες ενέργειες:

- Δεν κερδίζουν ούτε δικαιώνουν κανένα “δίκαιο” πόλεμο...
- Δεν προσελκύουν τους Μουσουλμάνους στο Χριστιανισμό...
- Δεν διαφημίζουν την “δημοκρατία” δυτικού τύπου...
- Δεν ενώνουν τους λαούς...

Αντίθετα:

- Υπηρετούν τις δυνάμεις του σκότους.
- Διαιωνίζουν τα μίσση και την εκδίκηση.
- Δίνουν λαβή σε όσους φωνάζουν: «ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ!» και σ’ εμάς που λέμε ότι δεν είναι καλύτεροι από άλλους.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ στους ενοικούντες επί της γης θα φέρει μόνο η Βασιλεία του Θεού. Καμία πολιτική και καμία θρησκεία, ούτε η “χριστιανική”! **Τ**

Το παρόν τεύχος

Μεγάλο ρόλο στην κυκλοφορία των περιοδικών παίζει το ημερολόγιο, καθώς η ύλη τους –με τον ένα ή τον άλλο τρόπο– ακολουθεί τις ετήσιες εορτές.

Αφού τούτη τη χρονιά που το Πάσχα στον τόπο μας συνέπεσε με την 1η Μαΐου και το προηγούμενο τεύχος κυκλοφόρησε αρκετά πιο νωρίς, δε μπορούσε να είναι εκείνο “πασχαλινό”. Το παρόν τεύχος πάλι, κυκλοφορεί αρκετά πιο αργά. Αλλά δε θα ήταν δυνατό από ένα χριστιανικό περιοδικό να αγνοήσει ένα τόσο σπουδαίο γεγονός, όπως τα Πάθη και η Ανάσταση του Χριστού! Έτσι το παρόν τεύχος, αν και φτάνει στα χέρια των αναγνωστών του κάπως “ετεροχρονισμένο”, έχει χροιά “λαμπρινή”.

Ωστόσο αυτό έχει την καλή του πλευρά, επειδή, τις περισσότερες φορές, η περιρρέουσα εορταστική ατμόσφαιρα, αν και καλή για τους εμπόρους, μάλλον κακό κάνει στις ίδιες τις εορτές και το μήνυμά τους.

Έχοντας ήδη περάσει η ένταση και το άγχος των προετοιμασιών και άλλων απασχολήσεων των κοσμικοκρατουμένων εορταστικών ημερών, ελπίζουμε πως τώρα θα μπορέσουν να διαβαστούν τα άρθρα του με περισσότερη νηφαλιότητα και ψυχική ηρεμία, χωρίς περιττούς συναισθηματισμούς αλλά και με την πρέπουσα προσοχή.

Χωρίς κόκκινα αβγά και λαγούς, διαβάστε, μεταξύ άλλων, για το Αγκάθινο Στεφάνι, για τη Μαρία Μαγδαληνή, για το Κλάμα του Ιησού κ.λπ.

Το ΠΑΣΧΑ των Χριστιανών αξίζει πολύ περισσότερο από του να εορτάζεται “μόνο μία φορά το χρόνο”, σαν μια απλή τυπική επέτειος. Ευχόμαστε για τούτο να είναι μια μόνιμη παρουσία στη ζωή των αναγνωστών μας, «**εις πάσας τας γενεάς του αιώνος των αιώνων**». Αμήν! **✠**